

Tempora Nostra

Eenentwintigste jaargang, nummer 2. September 2009.

Voorwoord	pagina	2
Beekvliet bij de tijd.....	pagina	3
In memoriam Jan van Wetten.....	pagina	5
Hanneke wilde iets doen met dit leven.....	pagina	6
Het plafond is heilig.....	pagina	7
O Tempora O Mores (31)	pagina	12
Leven na Beekvliet.....	pagina	18
‘Ik heb zelf nooit sandalen met sokken gedragen’.....	pagina	21
Oud-Beekvlieters in het nieuws.....	pagina	24
Een oude Beekvliettraditie.....	pagina	37
Malawi, om nooit te vergeten.....	pagina	40
NMI verslag jaarvergadering.....	pagina	42
Nogmaals even voorstellen.....	pagina	43
Personalìa.....	pagina	44
Colofon.....	pagina	47

Website Beekvliet: www.gymnasiumbeekvliet.nl

e-mail: beekvliet@gymnasiumbeekvliet.nl

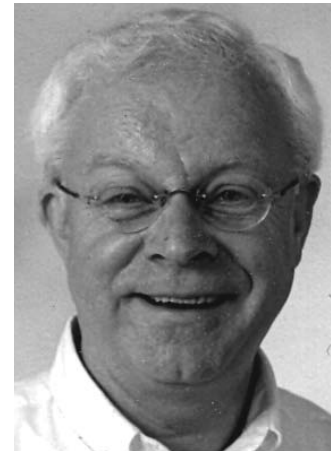
Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en adres vermelden.

Voorwoord

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Dit voorwoord eindigt nu eens niet met een Latijns citaat, maar het begint met een Duits gezegde: In der Beschränkung zeigt sich erst der Meister. Dat was namelijk tijdens onze laatste vergadering het wijze advies dat onze eindredacteur, Tjeu van Ras, ontleende aan Goethe en graag aan ons door-gaf. Hij heeft het gelijk aan zijn zijde, want hij weet natuurlijk, als lezersredacteur van een grote regionale krant, uit ervaring hoe snel de mensen van nu hun teksten willen consumeren en hoe vluchtig informatie is. Dus ook in de kolommen van dit eerbiedwaardige blad worden we geacht beeldhouwde taal en schier eindeloze woordenstromen te vermijden. Ook al slaan we de leesvaardigheid van onze gymasiaal geschoolde lezers hoog aan!



Peter van Overbruggen

Ikzelf ervaar dat ik de kunst van het weglaten vooral moet beoefenen bij het redigeren van de nieuwe rubriek “Oud-Beekvlieters in het nieuws”. Uit de grote lappen tekst die ik aangeleverd krijg, probeer ik datgene te destilleren waarvan ik denk dat het de kern raakt van wat de lezers kan boeien. Bij die selectie gelden voor mij enkele uitgangspunten. Komt de persoon naar voren niet alleen met wat hij of zij allemaal doet of bereikt heeft, maar ook hoe hij is, wat zijn drijfveren zijn? Zou de klasgenoot die het leest geraakt kunnen worden door de herkenning: “Ja, zo zat hij ook op Beekvliet al in elkaar.” Of denkt de docent van destijds: “Hé, dat heb ik nooit in haar gezien!” Weglaten kan echter ook leiden tot verminking, want ook de schrijver van het oorspronkelijke stuk had al zijn selectie gemaakt om te persoon in doen en denken te karakteriseren. En ik doe daar dan nog een schepje vanaf.

Ach, gelukkig heeft tot nu toe nog niemand van de besprokenen een boze brief of mail naar de redactie gestuurd. En als dat vanaf nu wel gebeurt, zal Tjeu van Ras die wellicht met vaardige pen beantwoorden.

Ten slotte nog dit. Er is van Goethes bovengenoemd gezegde een gekscherende vertaling bekend, waarmee ik geenszins mijn onderwijsvakbroeders van weleer wil beledigen: de leraar herkent men aan zijn bekrompenheid.

*Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter*

Beekvliet bij de tijd

Tempora Nostra houdt de lezers op de hoogte van het dagelijkse reilen en zeilen op het Beekvliet van nu.

Van de 133 eindexamenkandidaten zijn er 126 geslaagd, waarvan 6 na een herexamen. Het aantal geslaagden bedraagt 95 %.

De dompeldagen, de laatste lesdagen voor het examen voor het examen, konden de leerlingen kiezen voor intensieve examentraining in een aantal vakken: in kleine groepen oefenen van examentechnieken.

Op 21 maart won Peter Buiting de regionale voorronde van de Ken-je-Klassiekenquiz in Leiden, voor zijn klasgenoot Margot Vreuls. Op 18 april won hij ook de finale in het Rijksmuseum voor Oudheden in Leiden. Hoe komt het dat beide Beekvlieters zo veel weten over de klassieke oudheid? “We krijgen hier al wat jaren les in Latijn en Grieks. Van die mythes en verhalen blijft wel wat hangen. Door boeken te lezen hebben we wat extra kennis opgedaan”.

Op 26 april haalde Lola Tulen, klas 5, brons bij het NK schermen op het onderdeel floret.

Op 15 mei werd de actiedag voor Edukans gehouden. Klassikaal hebben de leerlingen een scala aan sponsoracties op touw gezet. Zo werden er ramen gewassen, lege flessen opgehaald, koeken verkocht, auto's gewassen, een lunch voor docenten verzorgd, de gymzaal in orde gemaakt voor de eindexamens. De sponsorloop ging ook in de stromende regen gewoon door.

Naast de acties waren er optredens door de Zuid-Afrikaanse meidengroep Binang Mnino en workshops sieraden maken, speksteen bewerken, djembe spelen, bamboetorens bouwen, Afrikaanse dans. De totaalopbrengst van de actie voor Malawi is ruim € 16.000

Op 2 juni sprak Peter Middelkoop, gevangenispredikant, voor het Studium Generale voor leerlingen van de bovenbouw. Hij vertelde over TBS-regeling, het gevangeniswezen, criminele jeugd en hun geestelijke verzorging.

Op 4, 5 en 6 juni vond in Den Durpsherd in Berlicum de opvoering plaats van Hamlet, een eigentijdse en luchtige versie van Shakespeare's meesterwerk. Onder regie van Sofie van der Vleuten en Willem Schouten vertolkten 30 acteurs, 8 dansers en 8 bandleden deze klassieker.

Op 5 juni namen de vierde klassers Annika Zwanenberg, Lieke van Gastel, Max Doomernik en Tom Pennings deel aan de finale van de Nederlandse kampioenschappen schoolbadminton. In de poule met deelnemers aan de badmintoncompetitie behaalden zij de vijfde plaats.

Tijdens de sportdag van 24 juni, die voor de verandering onder een stralende zon gehouden werd, en de recordpogingen daarna werden de volgende Beekvlietrecords verbeterd: Jesper Amijs, klas 1, verspringen 4.84 m; Wouter van der Linde, klas 2, speerwerpen 40.62 m; Ruben van Rijs, klas 5, kogelstoten 5 kg 11.98 m; Martijn van Oosten, de kleine Beekvlietloop 2 minuten en 0,70 seconden.

Jasper van Kampen, klas 6, heeft deelgenomen aan de scheikunde-olympiade die plaatsvond bij Shell in Amsterdam. Hij behaalde de vijfde plaats. Koen van Vught, klas 6, bereikte de zevende plaats in de aardrijkskunde-olympiade die gehouden werd in Wageningen.

Kees Quinten

In memoriam



Jan van Wetten, getekend door Jan Lurinks

Jan van Wetten

3 maart 1951 – 3 april 2009

Op 3 april van dit jaar is overleden Jan van Wetten, muziekdocent van gymnasium Beekvliet. Jan van Wetten was sinds 1975 als docent muziek aan de school verbonden. Hij heeft zich in die periode ingespannen om zijn leerlingen een gedegen introductie in de beginselen van de muziek te geven. Met een hem kenmerkende humor zette hij zich in voor zijn vak, dat op de school alleen in de eerst klas gegeven wordt. Daarnaast was hij een bekend een veel gevraagd dirigent van koren in Noord-Brabant.

Jan van Wetten is op donderdag 9 april begraven in Boxtel

Hanneke wilde iets doen met dit leven



Op 11 november 2008 kwam de 26-jarige oud-Beekvlieter Hanneke Janssen bij een verkeersongeval in het centrum van Nijmegen om het leven. Deze bijzondere en veelzijdige persoonlijkheid kreeg in november in het Brabants Dagblad een "In Memoriam".

SINT-MICHIELSGESTEL/NIJMEGEN - Ze staat bekend als de 26-jarige fietsster die vorige week dinsdag in de binnenstad van Nijmegen om het leven kwam bij een ongeluk met een vrachtwagen.

Maar Hanneke Janssen is zoveel meer dan dat. Ze groeide op in Sint-Michielsgestel. Voor haar studie natuurkunde ging ze in Nijmegen wonen. Haar moeder Helma Janssen, die in Sint-Michielsgestel woont, omschrijft Hanneke als 'een oude ziel, een bijzonder meisje'.

"Hanneke is mijn tweede dochter. Op jonge leeftijd was ze al erg slim. Toen ze zes was, gaf ze een origamiecursus. We hebben de laatste week veel herinneringen opgehaald. Eén van de dingen die eruit springt, is iets wat ze tegen me zei toen ze nog maar 5 jaar was. Ik weet nog dat ze een tijd erg veel moest huilen. Toen ik aan haar vroeg waarom ze zo verdrietig was, antwoordde ze: 'Ik moet iets doen met dit leven en ik weet niet hoe'."

Al van jongs af aan luisterde Hanneke naar muziek. Ze hield van klassiek. Ze leerde zichzelf vijf instrumenten bespelen. Een enkele keer nam ze les om de basis onder de knie te krijgen. "Soms denk ik wel eens dat Hanneke te serieus was als kind. Niet dat ze altijd zo ernstig was, want ik hoor vaak van mensen om haar heen dat ze goede humor had. Maar ik ken Hanneke ook als iemand die erg perfectionistisch was. Ze pakte aan wat ze kon, maar ze wilde het wel goed doen."

"Ze is op 3 oktober cum laude afgestudeerd en voor haar scriptie had ze een negen. Maar Hanneke voelde dit niet. Vaak zat ze met een boek in een hoekje te lezen of naar muziek te luisteren. Ze was zo'n liefdevolle dochter. Erg bescheiden ook, dacht weinig aan zichzelf."

Iedere dinsdagavond kookte ze voor daklozen en altijd kocht ze haar kleding in een kringloopwinkel. "Ze was erg betrokken bij het milieu. Hanneke deed zoveel dat het soms leek alsof ze wist dat alles in zo'n korte tijd moest."

Bron: Brabants dagblad, door Maaike Roelofs, vrijdag 21 november 2008

Het plafond is heilig

Februari 1992. Een leerling wordt in het wiskundelokaal van de heer Hanenberg betrapt op het schieten van propjes naar het plafond. Strafwerk volgt in de vorm van een opstel. Maar de schrijver, Boris de Jong, besluit om het verhaal niet alleen als strafwerk te maken. Hij stuurt het ook naar de toenmalige redactie van het schoolblad Kariljon. In maart 1992 volgt deel 2 en weer een paar maanden later volgt deel 3 van het inmiddels in feuilletonvorm gegoten opstel “Het plafond is heilig”.

Hallo. Ik ben Boris de Jong, en doe geen miepmiep na. Ik heb een nieuw verhaal. Het heet: Het Plafond Is Heilig en is begonnen als straf van 10 kantjes. Nu komt het DUS in het Kariljon, maar na 10 kantjes was het nog niet af, dus komt het nieuwe stuk daarna. Hier is het begin. Het is wel verwarrend.

Het plafond is heilig.

Bom, tararatataaa tsjing-bodom!

Hier is het avondnieuws van 8 uur, gepresenteerd door Ad Wintjes. (Enige overeenkomst tussen spelers uit dit verhaal en mensen uit Beekvliet is strikt toeval.) De onderwerpen: nieuw zeehondje geboren in de Sahara, grof schandaal over bepropt plafond in lokaal W4 op Beekvliet, Michael Jackson opgenomen in gesticht Coudewater, Miss Piggy opgenomen in Bjoetiefarm, dit programma is een week geleden ook opgenomen, multimegamiljonair P. Ronner heeft Dode Zee opgekocht om erin te liggen en dhr. Wintermans scheert zijn baard af!

Dames en Heren, goedenavond. Er is geen nieuw zeehondje geboren in de Sahara. Dit is alleen maar gezegd om u lekker te maken, en om de kijkcijfers te verhogen. Wel gaan wij nu live over naar Beekvliet St. Michielsgestel om daar de toestand gade te slaan d.m.v. Roel van Schipperoksel. Hallo, Roel! Eh, Roel? Hallo Roel? Het spijt me Dames en Heren er is geen verbinding.

Intussen... is de schrijver al gaan kijken op “Huize” Beekvliet, om te kijken, waarom Roel niet op het scherm kwam. We laten hem aan het woord. Het tafereel is niet te omschrijven, maar hij probeert het toch. Er is idioot veel pers. Roel is nergens te bekennen. Ik druk op m’n navel en vlieg over de files mensen heen. Een van hen wijst naar me. “het is een vogel, nee, een vliegtuig, het is, het is, o, God nee, het...” De rest is niet meer te verstaan, maar het gonst door de menigte: “De schrijver? Van dit verhaal? Tjee! Onmogelijk!”



Boris de Jong

Maar inmiddels ben ik verder. Bij de conciërge. Ik zie Roel. Hij is in gesprek met de conciërge, Frank. Ik vang flarden op van: “Ja, maar...”, en: “Ik heb toch een perskaart?” “Ach, hou je bek, ik kom toch binnen.” In de studiezaal is een rel aan de gang. Iemand probeert woest een marmeren plaat op zijn knie te breken. Knie breekt, plaat niet. De plaat zegt, dat zijn kracht door roggebrood komt. “Vezels, vitaminen, mineráááálen!” roept-ie me na. Maar ik keer om, naar de Aula. In de aula land ik weer op de grond. Midden in de melk, dus ik glijd uit. Maar voor ik opsta, kijk ik naar het plafond. Shit... dat dit me eerder niet opviel... Het plafond is... prachtig.

Ongelooflijk. Een mozaïek, zoals er zelden voorkomen. Uitgestrekte velden, weidse zeegezichten, hele taferelen, maar... zo puur, zo zuiver, zo, zo, Bresseau! De pure zin ja, de pure zin van het bestaan. Mijn begerige ogen dwalen, kijken, een verliefd paartje, kijkend net als ik, naar een virtuoze zonsondergang. Schitterend, magnifique, deze woorden gebruikt om glitter en glamour aan te duiden, zelfs zij zijn te grof, om deze pure melange van geluk aan te geven. Ik raak in trance. In opperste vervoering vlieg ik omhoog, extatisch. Dan blijkt... dat dit KUNSTWERK is opgebouwd uit miljoenen, miljarden propjes. Propjes gekleurd papier, fijngekauwd en met de geodriehoek weggeschoten. Het plafond is heilig, beweert iedereen. Nee. DIT is heilig. I-IK moet deze half-god vinden, waar-is-hij?

Maar plots hoor ik voetstappen...

Intrigerend

Inderdaad, het is een enigszins verwarrend verhaal zoals de schrijver al waarschuwde. Maar ook intrigerend! Zat het plafond van dat wiskundelokaal echt zo onder de propjes? Informierend bij Beekvliet, hoor ik dat destijds het plafond van onder andere het wiskundelokaal W3 inderdaad onder de “propjes” zat. Nieuwsgierig geworden naar het verhaal achter bovenstaand verhaal, probeer ik in contact te komen met Boris. Via internet kom je al snel meer informatie tegen over deze jonge schrijver en muzikant. Boris de Jong, woonachtig in Amsterdam, is tegenwoordig werkzaam als bedrijfsjournalist bij Voxx Communicatieadviseurs. Maar hij blijkt ook nog steeds zeer creatief bezig te zijn met woorden en mag zich zelfs een muzikaal talentvolle podiumdichter noemen, die onlangs tot winnaar is uitgeroepen van de U-SLAM finale 2009! Hierdoor heeft hij zich geplaatst voor het NK Poetry Slam dat in december 2009 gehouden wordt in Utrecht. (Poetry Slam is een poëziewedstrijd op het podium, waarbij de dichters om de beurt een gedicht voordragen. Hierbij is het de uitdaging voor de dichters om te reageren op het gedicht van zijn of haar voorganger.) Daarnaast is Boris muzikant in de groep Winterjong.

Wanneer ik Boris zijn drie verhalen voorleg, herinnert hij zich direct de situatie van 17 jaar geleden. “Het was een absurd stuk strafwerk,” vertelt Boris “en ik heb er een flink eind voor weg gefantaseerd. Geen fantasie echter, want we schoten regelmatig propjes gekauwd papier op het plafond met de geodriehoek. Ik werd gesnapt door... door... hoe heet die man ook weer? (red. Hanenberg) En Van Rijnsoever blij, want die gaf me graag schrijfwerk mee.”

In welke periode zat je op Beekvliet?

Ik zat van 1990 tot 1996 op B.

Was je een rebelse leerling of juist een voorbeeldige?

Beetje van beide. Ik was op Beekvliet best op mijn plek. Ik denk dat de meeste docenten me zich wel zullen kunnen herinneren. Ik leerde redelijk graag en snel, maar verloor mezelf ook vaak in dromen en verhalen. Een beetje een weirdo moet ik ook geweest zijn. Na het derde jaar ontdekte ik het podium, en dat ik mensen aan het lachen kon maken. Dit verhaal, ach – beetje een haastklus.

Wat was de aanleiding voor het schrijven van de mini-serie Het Plafond is Heilig?

Beetje een haastklus dus. De chaotische en terloopse manier waarop ik het verhaal bij elkaar gezwamd heb, is misschien een hint: het was strafwerk.

In de wiskundeles - van een leraar wiens naam me nu al een paar dagen ontschiet, ik heb nooit lang les van ‘m gehad – werd ik betrapt op het richting plafond lanceren

van propjes gekauwd papier met de geodriehoek. Propje op een hoek deponeren met de mond of uit de hand, driehoek beetje terugbuigen en *splat*. De poriën van het systeemplafond deden de rest: eenmaal opgedroogd zat zo'n kwat muurvast. Op deze wijze werkten we volgens een strak opgesteld stramien de plafonds af van zo'n vijf à tien lokalen per jaar, afhankelijk van de tegenwerking.

Was het plafond van lokaal W3 echt zo erg volgeschoten?

~~Target zone Wiskunde Drie was, naar ik meen, tegen het einde van de Tour du Prop '92-'93 zo intens volgebluft met witte pulp dat de ME...~~

Ach het viel wel mee denk ik.

Wist je al, toen je dit verhaal schreef, dat het in het Kariljon zou komen te staan?

Christ, no. Ik moest gewoon van Van Rijnsoever tien kantjes ophoesten met als titel 'Het Plafond is Heilig'. That was all I knew and all I needed to know. Publicatie in Kariljon kwam pas later. Ik wilde wel eens iets voor de schoolkrant doen, vergat de deadline. Tekende een verschrikkelijk slechte tekening voor het Kariljon, die door hoofdredacteur Hoozemans werd afgewezen. Daarop leverde ik dit strafwerk in en zei dat het een feuilleton moest worden.

Had je van te voren al bedacht dat het verhaal meerdere delen zou omvatten?

Zeker. Ik had gehoopt de sjoege te zullen vinden er nog veel meer delen bij te schrijven. Het bleef uiteindelijk bij deze drie hysterische deeltjes.

In je verhaal komen enkele "bekende Beekvlietnamen" voor. Heb je bewust enkele Beekvlieters op de hak willen nemen in je verhaal?

Alle gebeurtenissen in het verhaal zijn gebaseerd op complete bullshit. Zelfs de personages die in werkelijkheid ook Smolders heten zijn eigenlijk heel andere mensen.

Kreeg je reacties op je verhalen?

Eigenlijk nauwelijks. Het Kariljon drukte zoals iedereen weet destijds nog met vijverwater op gedroogde melkvellen, dus de leesbaarheid van het krantje liet soms te wensen over.

Wat kreeg je zoal te horen?

"Haha, lache verhaal, Bo. Jammer dat we het totaal niet konden lezen! Hé, pass die blunt es door ouwe. Ik heb zo een mondeling met Kruijff."

Zijn er nog vervolgverhalen gekomen na het derde deel?

~~Ik heb een lijvig vervolg geschreven in een ijlende roes van overjarige glaccókoeken, maar de gehele oplage van die editie is in de Slag met de in Melk Gesopte Stukken Brood...~~

Nee, nooit een vervolg geschreven. Ik verloor mijn interesse.

Gelukkig, heeft Boris zijn interesse om met woorden te goochelen niet verloren. Typerend is dan ook de volgende recensie: “De intensiteit waarmee De Jong zijn gedichten brengt, is haast kritiek te noemen en dat er in zijn hersenpan van pure spanning geen adertje is gesprongen, mag een welkom wonder heten. Zijn klankrijke gedichten zijn een meer stadse versie van H.H. ter Balkt te noemen en van een veel bruisendere kwaliteit dan die van de vorig jaar verschenen gedichten van de onlangs bekroonde Hans Verhagen.”

Absurd, verwarrend, bruisend... Boris jongleert met woorden alsof hij niets anders gewend is. En blijkbaar was dat 17 jaar geleden de heer Van Rijnsoever al niet ontgaan door hem als strafwerk ‘Het plafond is heilig’ te laten schrijven. Boris, succes met de Slam-finale!

Met dank aan Boris de Jong (1996).

Wil je werk van Boris zien en/of horen, surf dan naar www.winterjong.nl

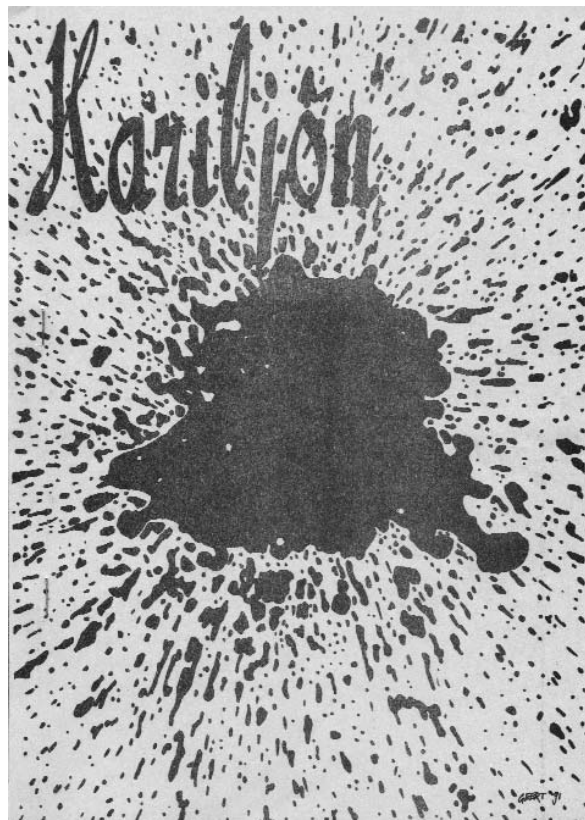
Mirjan Boot-de Werd

Met mate

in de nu volgende droom ben je
je vrienden
ken je jou zoals zij en zo
hou je van jou zoals zij en zo
ondanks je
met al je
het zij zo

in de nu volgende droom hou je ‘t dan
ook niet droog
dat mag, maar weet dat je slaapt
en je vrouw
naast je
ook

dus met mate.



*Voorkant kft Kariljon, zomer 1991,
getekend door Geert Dijkers*

O tempora, O mores (31)

Over een jichtig lerarencorps, felle brand in Sempagebouwtje, Vondelroof, skelterraces op de Kleine Figuur en de dood van een prinses.

Voor de 31e aflevering in de reeks over de “mosboekjes”, een kroniek van de studenten over het dagelijks leven op Beekvliet, heb ik geput uit het “16e mosboek der censoren, studiejaar het studiejaar 1962-1963”, waarover slechts tot 1 december van dat studiejaar is gerapporteerd. Er wordt weer te pas en te onpas een titel (toestemming om te roken) gevraagd én verleend. Een gedenkwaardige dag, die wordt gememoreerd, is 14 november 1962, zijnde de trouwdag van tekenleraar Jan Lurinks, een van de huidige redactieleden van Tempora Nostra.

Het geraadpleegde exemplaar is aan de redactie in bruikleen gegeven door Cor Mennen, waarmee de verzameling weer is uitgebreid, nadat ook enkele flora-mosboekjes bij ons waren binnengekomen. De censoren van de Rhetorica van het besproken jaar zijn “Cor Mennen ex Liessel Jan Geerts ex Moergestel”. We vervolgen het studiejaar op 20 oktober 1962.

Studiejaar 1962-1963

20 oktober

Omdat 's avonds de oud-Europees kampioen biljarten, Kees de Ruijter uit Waalwijk een demonstratie zou komen geven in de recreatiezaal van de grote cour, 's morgens titel gevraagd. 's Regenten enige reactie was: “Nou, dan moeten ze 's avonds maar flink roken.” De demonstratie was overigens volgens kenners goed geslaagd.

(...) 21 okt.

Missiezondag. 8.15 uur Mis voor het geestelijk en tijdelijk welzijn, waaronder een collecte die ± f 180,- opbracht. 's Avonds vond een bewogen vergadering plaats, waarin het conservatieve bestuur van de Missievereniging, verpersoonlijkt in de secretaris Toon Meulemans en de voorzitter Henk Smeets afgaven op een progressief denkende Rhetorica. De laatstgenoemde onder de kreet: saboteer die zaak, welke uitroep de Heer Hoppenbrouwers ooit in zeer kritieke omstandigheden geslaakt had, wat de genoemde voorzitter dan ook prompt een beurt in de volgende Latijnse les bezorgde. Tot slot werd de film gedraaid: “Tranen over Johannesburg”. Vergeleken met het boek was de film niet zo goed, maar we zijn niet veel van de Missie gewend!

22 okt Lic. Fum. (...) ob cubefactorium deficiens. In de loop van de dag ging de verwarming aan in de voorbouw. Wij zijn blij, al zien we, blauw van de kou, dat het leraarskorps van de vriesdood is gered.

23 okt Heb getracht titel te krijgen voor de warme voorbouw: nul op rekest. Als alle verwarmingen aan waren, zou Mhr. Regent wel genegen zijn een keer titel te geven. 'Avonds kwam de Poësis en masse te laat in de studiezaal, waarop Mhr. Janssen ze en masse de deur wees.

(...) 27 okt. Lic. Fum. P. ientac. Ob episcopum nostrum ut membrum commissionis S. Liturgiae in sacro Concilio Oecumenico vaticano secundo. Een hele mond vol en volgens Mhr. Hoppenbrouwers geen soort van Latijn, maar ja, we roken ook geen Latijn.

28 okt. We moesten 's middags bij de regent komen en nadat we heel prettig over het concilie gepraat hadden, brak het los: wat we zoal al dachten van de studie op de D.B. Hij had nl. klachten gehoord van jongens zelf, niet van de heren van de D.B. (ik heb geloof ik nog niet vermeld, dat Mhr. Ooms Mhr. Knippenberg op de D.B. is opgevolgd. Hij is zeer actief onder de studie en driftig getik op het ruitje van de deur verstoort dikwijls onze studieijver). Daar konden we zelf verandering in brengen en anders zou hij het wel doen, enz. enz. Toen de boze stemming er nu toch eenmaal was, begon hij nog af te geven op de Figaro (*typredactie, red.*), die vorige week z.g. typfouten had aangebracht. (Mhr. Hoppenbrouwers had hem natuurlijk voor de gek gehouden met zijn slecht Latijn.)

(...) 30 okt. Hoewel het geen titel was, heeft de Duitse Bouw zich verstout toch te roken. Niemand iets gemerkt.

31 okt. Lic. Fum. P. ientac ob feria autumnales incipiendas (*herfstvakantie, red.*) om een uur, gesterkt door een broodje thee, naar huis.

7 nov. (...) 's Middags heeft er een "felle" brand gewoed in het bouwvallige schuurtje langs de weg, dat de Heer Geboers voor Sempa-doeleinden schijnt te gebruiken. Niemand van de jongens had er iets van gemerkt, maar Mhr. Spee vertelde het opgetogen in de les. Het is alleen jammer dat alleen het dak maar iets geleden heeft.

8 nov. Omdat ik was douchen, heeft de censor van de Poësis vanmorgen titel gevraagd voor de brand van gisteren ... en gekregen ook.



Het Herenteam van Beekvliet

9 nov. (...) Grote Campus (...) vanwege het zestigjarig bestaan van de voetbalvereniging "Adventi". Carillon, Rostra en Kleine Courier zorgden voor een gezamenlijk feestnummer van 80 pagina's, dat de geschiedenis van de vereniging "in het kort" weergaf, met voorwoord van Mgr. Bekkers, Mgr. Bluijssen, de voorzitter van de K.N.V.B. en de regent.

10 uur: opening van de sporttentoonstelling door Walter Meijs, algemeen sportleider. Het was een omvangrijke expositie, alles wat met voetbal te maken had, was er, tot en met het shirt van Jan Renders van P.S.V., tegen de muur gespeld op de kostbare doeken van het toneel, die aldus de surveillanten, voor geen tentoonstelling gebruikt mogen worden.

11.30 uur: plechtige receptie met vele prachtige toespraken, waar tussendoor optreden, het Beekvliets orkest, Halewijn, toneelclub van de D.B., welke laatste een zeer geslaagde uitvoering van "Elckerlyk" gaf, weliswaar met een enigszins aan het feest aangepaste tekst. Na de middag voetbalde het seminarie tegen de kapelaans van het bisdom, - de laatsten dolven het onderspit.

17.30 uur: Grand Diner. Ik zal u het menu besparen. Het pièce de résistance was patates frites.

12 nov. (...) 3 nov. was het 1 jaar geleden dat Mgr. Bluijssen tot het bisschopsambt werd uitverkoren. Daar dit onder de herfstvakantie viel, kregen we nu titel.

13 nov. 's Middags onder de Campus vond, nog als onderdeel van het sportfeest, het herenvoetbal plaats. In het herenkamp streden mee: Mhr. Schouten (keeper), Mhr. Ooms, Mhr. Stevens, Mhr. Smeulders, Mhr. Bogers, Mhr. van der Weijden, Mhr. Cox, Mhr. Kapteijns, Mhr. Van Abeelen en Mhr. Bakkers. We hebben de heren een bescheiden overwinning gegund 2-1.

14 nov. Lic. Fum. P. ientac. ob praeceptorem nostrum J. Lurinks qui hodie C. Moll in patrimonium ducit. Vandaag trouwde dus onze tekenleraar Jan Lurinks. De censoren van de kleine, grote figuur en de grammatica zijn bij deze plechtigheid tegenwoordig geweest, die voltrokken werd in Made-Stuyvesand. De gezangen werden verzorgd door onze cantoren. Na afloop van de plechtigheid hebben we met de familie aangezeten aan een heerlijke koffietafel. We konden het bruidspaar nog geen geschenk aanbieden, maar we hebben hen verzekerd dat eraan gewerkt werd.

15 nov. Vandaag is de Duitse Bouw weer voor de eerste keer dit jaar naar een uitvoering geweest, georganiseerd door de culturele commissie voor Middelbare Scholen in 's Bosch. Het was een uitvoering van "As you like it" van Shakespeare door toneelgroep "Ensemble". Het is iedereen bijzonder in de smaak gevallen.



17 nov. (...) Nationale feestdag voor de Poësis. Het Vondelportret, dat, plechtig omkleed met de Nederlandse driekleur, geïnstalleerd was op "Dikke Berta" is op een onbewaakt ogenblik door de Syntaxis geroofd. Poësis woedend, maar doet niets.

18 nov. Zijn op bezoek geweest bij Mhr. en Mevr. Lurinks, die al in hun huis hier in Gestel wonen. Bij het genot van een heerlijk glaasje, hebben we geïnformeerd, wat hij wilde hebben. We hadden nl. f 50,- ingezameld. Ze zouden er nog eens over nadenken en het dan laten weten.

Het bruidspaar Lurinks

19 nov. Celebritas aeri diei ordinationis Rev. Dom. A. Weijling, dies veniae maior. Lic. Fum. Post Missam solemnem.

Al direct na het ontbijt begonnen de skelterraces op de kleine figuur. Iets dergelijks heeft het seminarie nog nooit meegemaakt. Tot laat in de avond ging het door. Iedereen kon meedoen tegen een inschrijfgeld van f 0,50. De vaardigheid ontbrak nogal wel eens, maar dit gaf ook leuke, lachwekkende momenten. Kortom, het was geweldig. Hulde aan de organisatoren, met namen Mhr. Rijken, die alles zo perfect georganiseerd had. Als de beste “skelterraar” werd merkwaardigerwijs een jongen van de Kleine Figuur geklasseerd: Rabon (?)

Toen eindelijk in de diepe duisternis de laatste race was afgesloten, dromden Beekvliets scharen naar de grote recreatiezaal voor de film. Deze heette “Tanks are coming”. Er was verder dan ook niet veel te zien dan voortrijdende tanks, ploffende vijanden, niet eens enkele idylle. Afgezien van de film een waardig feest.

20 nov. Naar de regent geweest om titel te vragen Hij toonde zich zeer welwillend en lanceerde de wijze uitspraak: les jours de fête ont un lendemain.

22 nov. Lic. Fum. P. ientac. Ob festum Sanctae Ceciliae. ‘s Middags toog heer Halewijn + nog enkele ouderen naar huize “De Braacke” in Vught voor een uitvoering voor de bewoners. Daar ze door de sneeuw niet op tijd terug waren, kon het traditionele Caeciliafeest pas een uur over tijd beginnen. Om de zusters de gelegenheid te geven de tafels te dekken, hebben we ons aperitiefje in een andere sectie gedronken. Daarna had het diner plaats. Menu: patates frites + bijbehorende biefstuk (goeie en geen taai taai), vruchtencompôte-pudding. Doordat de avond te laat was aangekondigd, kon de ceremoniemeester Frans Geraedts zijn gave niet ontplooien. Toch werd het een gezellige avond.

24 nov. (...) Door een bijzondere gunst van Mhr. Regent hebben we vandaag titel gekregen voor de verjaardag van de paus, die eigenlijk morgen pas is.

25 nov. Schoolconcert. Lea de Boer, harp en nog een man met een gitaar. Het was erg interessant.

26 nov. (...) Titel omdat gisteren na de morgenstudie de tentoonstelling uit het werk van Bert Dekkers is geopend. Er hangen enkele zeer interessante dingen, maar over het algemeen is de tentoonstelling te klein.

28 nov. De H. Mis begon vanmorgen pas om kwart voor zeven. Dit kwam vanwege een technische storing in de waterleiding op de grote slaapzaal, die zich zodoende op de Valkbouw moest komen wassen. Hiervoor kregen we onmiddellijk titel. Tijdens het ontbijt bereikte ons het droevige bericht dat vannacht prinses Wilhelmina was overleden. Op de Duitse Bouw hebben we meteen de vlag halfstok gehangen.

29 nov. We konden niet douchen, want de afvoer van de douche was kapot. We kregen hiervoor geen titel, want hij zou wel weer gemaakt worden volgens Mhr. Regent, welke redenering ik nog steeds niet doorgronden kan.

(...)

1 dec. Lic. Fum. P. ientac. Ob ultimam anni liturgici diem. Dit is een aloud mos, mijne dierbare opvolgers.

(Hier eindigt definitief het verslag van het studiejaar 1962-1963)

Peter van Overbruggen

Leven na Beekvliet

George Sips studeerde na zijn eindexamen in 2000 op Beekvliet in Groningen en vertelt over zijn studie en zijn werk aan de Groningse universiteit.

Naar aanleiding van een mail die ik kortgeleden stuurde naar de redactie van *Tempora Nostra* (i.v.m. het digitaal ontvangen van het blad-mooi en goed om te zien dat ook hier met de tijd wordt meegegaan!) ontving ik een antwoord van Kees Quinten, mijn klassemantor (klas 1E) van het eerste Beekvlietjaar, met de vraag of ik misschien kort wat over mijn tijd na Beekvliet, dat wil zeggen studietijd en huidige werkzaamheden, zou kunnen vertellen. Aangezien ik nog altijd hele goede herinneringen heb aan mijn Beekvliettijd en in dit blad al regelmatig leuke stukjes van andere (soms ook bekende!) mede oud-Beekvlieters voorbij heb zien komen leek dit me zeker erg leuk; ik zal in onderstaand stukje een kort overzicht van wat zaken proberen te geven!



George Sips in 1999 na zijn eindexamen

Na in 2000 eindexamen gedaan te hebben ben ik (ik geloof in totaal slechts met 5 anderen van mijn jaar) naar Groningen vertrokken om daar geneeskunde te gaan studeren. In de eerste anderhalf jaar heb ik, ook omdat ik ondanks de nodige aansporingen en goedbedoelde adviezen in de vakantie na de eindexamens toch wat laat uit de spreekwoordelijke “startblokken” kwam met het zoeken naar woonruimte, in een studentenflat in het westen van de stad gewoond. Daarna ben ik in totaal nog drie keer binnen de stad verhuisd en heb overal altijd met erg veel plezier gewoond. Na een ontzettend leuke studietijd heb ik begin vorig jaar mijn studie afgerond en de artsenbul behaald en ben sindsdien eigenlijk, echter nu als werknemer, bij de RuG werkzaam gebleven. Tijdens mijn studietijd was ik, na een wetenschappelijke stage bij de afdeling Neurologie, al een beetje het onderzoek ingerold en, na eerst een tijd gekeken te hebben naar de mogelijke relatie tussen een aantal luchtweginfecties en het (mogelijk op latere leeftijd) ontstaan van de ziekte MS, ben ik nu werkzaam binnen de afdeling Virologie van het UMCG waar ik onderzoek doe naar een ander type virus dat vaak het centrale zenuwstelsel (hersenen en ruggemerg) infecteert. Het gaat hier om het zogenaamde West Nile virus (WNV) dat nauw verwant is aan het knok-

kelkoorts-veroorzakende Dengue virus en dat, net als dat virus, via muggenbeten wordt overgebracht. Lange tijd kwamen dit soort virussen uitsluitend voor in meer tropische regio's maar door verschuivende klimaatzones, onder andere onder invloed van "global warming", zijn de muggen die het virus overdragen inmiddels ook in staat buiten de "klassiek" tropische regio's te overleven. Voor West Nile werd dit het meest duidelijk toen het virus eind vorige eeuw onverwacht opdook in New York om zich van daaruit, in de afgelopen tien jaar, snel over de hele VS te verspreiden. Sindsdien worden er, ook in de VS, jaarlijks duizenden mensen met het virus besmet, wat gelukkig in de meeste gevallen niet leidt tot ernstige ziekte, maar in een klein aantal gevallen ernstige (neurologische) gevolgen kan hebben. Hoewel het virus hiervoor al jarenlang voorkwam in andere regio's is, door de veranderde verspreiding en de mogelijk daaraan gekoppelde risico's, het budget voor onderzoek ernaar de afgelopen tijd sterk toegenomen. Met name is er veel aandacht voor het ontwikkelen van geschikte vaccins en antivirale antilichaam therapieën. Beide therapievormen richten zich op het optimaliseren van (de eigen) afweerreacties tegen het virus. Via vaccinatie is het mogelijk gezonde mensen tegen infecties te beschermen terwijl via het toedienen van specifieke antilichamen virusinfecties in reeds geïnfecteerde personen gestopt of afgeremd zouden kunnen worden. Het bestuderen van antilichaamreacties maakt het bovendien mogelijk na te gaan welke antilichamen in staat zijn infectie goed te remmen en welke niet, wat op zich ook weer van groot belang is voor de ontwikkeling van goede vaccins waardoor er dus veel "wisselwerking" tussen beide onderzoeksgebieden plaatsvindt. Het onderzoek waar ik me mee bezig houd richt zich met name op het verder in kaart brengen van een aantal van deze interacties tussen antilichamen en virusdeeltjes, waarbij het met name belangrijk



George Sips anoo 2007

is na te gaan wanneer, en via welke mechanismen, infectie geremd kan worden. Ook is het plan om te gaan kijken naar de neurologische gevolgen van West Nile infectie door na te gaan via welke stappen het virus hersencellen infecteert en via welke mechanismen antilichamen hier infectie zouden kunnen stoppen of remmen. Dit zijn aardig wat onderzoeksvragen waarvoor ik, na afloop van de komende twee-en-een-half jaar, toch in ieder geval met wat (gedeeltelijke!) antwoorden hoop te kunnen komen. Op dit moment denk ik dat onderzoek naar virussen en, daaraan gekoppeld, antivirale therapieën echt enorm belangrijk is. De rol van virussen bij (het ontstaan van) enorm veel uiteenlopende ziektebeelden wordt steeds beter bekend (en zou misschien nog wel groter kunnen zijn dan nu gedacht) en bovendien zijn er, zeker in vergelijking tot antibacteriële therapieën (antibiotica), nog niet enorm veel effectieve antivirale behandelingen mogelijk en is er in dat opzicht zeker nog zeer veel terreinwinst te boeken. Binnen de groep hier wordt er onder andere gewerkt aan (therapieën voor) nieuwe griepvarianten, zoals het vogelgriepvirus (H5N1) en tumor-veroorzakende virussen zoals het humaan papillomavirus (HPV) waarvan inmiddels bekend is dat het baarmoederhalskanker veroorzaakt en waartegen sinds kort een vrijwillig landelijk vaccinatieschema bestaat. Al met al is het - zoals veel onderzoeksgebieden - een enorm boeiend vakgebied met veel onbeantwoorde vragen waar zeker meer over te vertellen valt; hier heb ik in ieder geval in het kort wat kernthema's proberen aan te stippen! Diegenen die graag nog wat meer willen weten of gewoon even bij willen babbelen mogen me altijd mailen! Ik ben verder ook erg benieuwd naar andere verhalen en wil iedereen vooral ook veel succes wensen bij zijn/haar huidige werkzaamheden of studie!

George Sips
gjsips@hotmail.com

“Ik heb zelf nog nooit sandalen met sokken gedragen”

Laurens Klerkx (1977, Schijndel) kreeg in 1995 zijn Beekvliet-diploma. Hij studeerde Tropisch Landgebruik aan de Universiteit van Wageningen en promoveerde in 2008 aan diezelfde universiteit onder de titel ‘Matching demand and supply in the Dutch agricultural knowledge infrastructure; the emergence and embedding of new intermediaries in an agricultural innovation system in transition’. Inmiddels werkt hij in Wageningen als Universitair Docent voor de leerstoelgroep Communicatie- en Innovatiestudies van de sectie Communicatiewetenschap.



Laurens Klerkx

Wat houdt je op dit moment bezig?

Het thema in mijn leven is nu even mijn beeldschone babydochter Ayelén, die net is geboren. Ik heb maar even van haar kunnen genieten: toen ik terug moest naar Nederland voor mijn werk, is mijn vrouw met haar in hun beider geboorteland Chili gebleven. Inmiddels heb ik dus alweer anderhalve week van haar groei gemist! Maar gelukkig komen ze snel naar huis. Dat is indirect een consequentie van de internationaal georiënteerde stad waar ik woon: Wageningen. Heel veel connecties met het buitenland, en dus veel internationale relaties. Ik heb mijn vrouw ontmoet toen ik in Chili stage liep.

Hoe kwam je in Wageningen?

Dat was echt toeval. Ik heb eigenlijk nooit heel bewuste keuzes gemaakt in mijn studie, ook niet toen ik nog op Beekvliet zat. Ik heb het voorbeeld van anderen gevolgd, of meegegaan met wat op mijn pad kwam. Als ik nu bijvoorbeeld schoolvakken zou kiezen, zou de keuze veel minder bèta uitpakken dan destijds. Ik ben namelijk beter in taal en communicatie. Dat had ik kunnen weten, want geschiedenis was mijn favoriete vak. Dat gaat over mensen, over sociologische vraagstukken. Precies waar ik nu ook mee bezig ben. En destijds zei mijn mentor en docent Engels, meneer Jansen, ook al iets over mijn gevoel voor taal. Ik geloofde er niet veel van, maar het klopte. Toen ik in Zuid-Amerika terechtkwam bleek ik namelijk in zes maanden zonder lessen heel behoorlijk Spaans te spreken. Overigens was dat ook meer met hulp van de Engelse taal, dan met die van Latijn, waar iedereen altijd van zegt dat het zo'n goed fundament is voor Romaanse talen. Achteraf gezien was dat Latijn dus misschien wel niet zo nodig geweest...

Nou ja, bèta gaat je ook niet echt slecht af. Je bent gepromoveerd aan een redelijk technische universiteit.

Ja, dat is eigenlijk best bijzonder. En mijn zus Anke, die ook Beekvliet heeft gedaan, is ook gepromoveerd. Twee in een familie: dat had niemand verwacht. Ik al helemaal niet trouwens: het was in elk geval niet gepland. Het kwam gewoon zo uit. Ten aanzien van dat toch-niet-zo-technische aspect bood Tropisch Landgebruik ook wel een mooie mix van exact met sociaal: ontwikkelingsproblematiek, gender studies en rural sociologie kwamen aan bod, naast de leer van de tropische planten en technische vakken zoals hydrologie en erosiebestrijding. Zeker in het begin. Toen ik daarna een steeds technischer specialisatie terecht kwam, koos ik de ontsnappingsroute van de holistische aanpak van biologische landbouw. Omdat ik in mijn afstudeervakken keek naar de rol van boeren in landgebruiksscenario's, kreeg ik steeds meer interesse in de rol van communicatie. Na mijn afstuderen werd ik gevraagd voor promotieonderzoek bij Communicatie- en Innovatiestudies.

Hoe ziet je dag er nu uit?

Het heerlijke is dat ik niet vroeg op hoeft. Daar was ik nooit zo'n ster in, ook niet toen ik op Beekvliet zat. Net als toen fiets ik nu trouwens elke dag, alleen hoeft ik nu pas rond negenen op mijn werk te zijn. Pas rond een uur of tien word ik echt productief, maar ik ga ook tot laat door. En dan hangt het er een beetje van af hoe mijn dag verloopt: ik geef onderwijs, ik begeleid studenten die afstuderen, ik doe onderzoek en begeleid promovendi, ik schrijf en probeer dat gepubliceerd te krijgen, ik organiseer seminars die met mijn vak te maken hebben.

Geen stokpaardje?

In het onderwijs dat ik geef, maak ik veel gebruik van theorieën over innovatiesystemen die beschrijven hoe verschillende actoren samenwerken om innovatie te bewerkstelligen. Het beschrijven en categoriseren van 'innovatiemakelaars' in de kennisinfrastructuur van de agro-sector, die daarin een schakel- en katalysatorrol daarin vervullen, waren het thema in mijn proefschrift. Nu doe en begeleid ik op verschillende manieren onderzoek naar hoe innovatienetwerken, tegen het gevestigde systeem in - of eromheen - vernieuwingen trachten te bewerkstelligen, en kijk naar hoe innovatiemakelaars gedurende het proces dit op verschillende manieren faciliteren. De bredere context die nodig is om vernieuwingen te laten slagen, hoe mensen visies voor innovatie formuleren en gebruiken, de interacties die innovaties begeleiden, de problemen waar innovatoren tegenaan lopen... dat interesseert me. Ook natuurlijk hoe we ervan kunnen leren om innovaties voor een duurzame toekomst te stimuleren, met het besef dat je dat maar beperkt kunt sturen. Inzicht in alles wat bij vernieuwing komt kijken, biedt ook nieuwe inzichten in hoe je die vernieuwing enigszins kunt beïnvloeden, of juist niet, natuurlijk.

En Wageningen is de beste plek voor je vak?

Wageningen is een bijzondere universiteit. We zijn gefinancierd door LNV in plaats van OCSW en er is veel contact met de praktijk. Omdat het allemaal meer toegepast is, zal er wel minder fundamenteel onderzoek plaatsvinden, denk ik zo. Maar ondertussen is er wél een veel natuurlijker band tussen de bètawetenschappen en de rest, waar andere universiteiten daar vaak hard voor moeten werken. Het gaat niet alleen over koeien fokken, maar ook over hoe mensen daar over denken, bijvoorbeeld, over de ethische aspecten. En over smaakoverwegingen, gezondheidsaspecten, oude rassen... Los van werk is het heerlijk wonen in Wageningen. Ik heb een tuin en een volkstuin om groenten te verbouwen en het landschap is prachtig.

Is het niet ook een plek met een hoog geitenwollensokgehalte?

Ik heb zelf nog nooit sandalen met sokken gedragen. Maar toen ik hier kwam, waren er wel duidelijk veel uitgesproken studenten, hippies die de wereld wilden redden, naast expatkinderen, nuchtere boerenzonen en –dochters, gereformeerden die missiewerk wilden gaan doen, en mensen zoals ik, die het gewoon wel interessant vonden en verder vooral erg gewoon waren. Vanaf 2000 is de studentenpopulatie wel gemiddelder geworden. Als ik om me heen kijk kleedt iedereen zich ook heel behoorlijk, behalve de economen dan, die zijn niet heel modieus, haha.

Nog spijt van dingen die je op Beekvliet wel of juist niet hebt gedaan?

Ik heb een heel genante herinnering: ik werd er uitgestuurd bij Duits, de enige keer dat ik er ooit uitgestuurd ben. Ik maakte een soort scheetgeluid, in de trant van 'ja, prrrrrr, doe het lekker zelf'. Toen schaamde ik me zo, dat ik het niet durfde te herhalen voor de rector, destijds de heer Wintjes. Eigenlijk was ik erg gezagsgetrouw en braaf. Achteraf goed dat ik zo mijn best deed, Beekvliet bleek een mooie basis. Nu ik zelf lesgeef, heb ik ook erg veel waardering voor de docenten die zo goed inspeelden op de belevingswereld van pubers. En voor de aandacht die je kreeg doordat Beekvliet geen grote school was, ik ben nog steeds geen fan van die enorme schaalvergroting in het onderwijs. Mijn studenten zijn natuurlijk niet van die ongeleide projectielen als pubers, maar toch ontdek ik steeds meer dat het geven van onderwijs een vak apart is: je moet niet alleen informatie aanreiken, maar ook alle mogelijkheden erbij om die informatie te verwerken. Met terugwerkende kracht krijg ik dus steeds meer bewondering voor de didactische vaardigheden van mijn eigen oude leraren.

Gabriel de Graauw

Oud-Beekvlieters in het nieuws

Regelmatig komen de redactieleden van Tempora Nostra oud-Beekvlieters tegen in persberichten of we krijgen er melding over. Op basis daarvan verschijnt in Tempora Nostra deze rubriek.

Veel Beekvlieters uit de seminarieperiode hebben herinneringen aan de kapel op het schoolterrein, waar zij verplicht (vrijwel) dagelijks een of meer vieringen bijwoonden. In het onderstaande artikel komen twee glas-in-loodramen aan het licht, die destijds uit de buiten gebruik geraakte en inmiddels verdwenen kapel een bestemming kregen in het vroeg negentiende-eeuwse protestantse kerkje aan de Schijndelseweg in Sint-Michielsgestel.

Oude tradities in 200 jaar oude kerk

SINT-MICHIELSGESTEL - “Het is waarschijnlijk de enige protestantse kerk met een alziend oog aan het plafond”, laat Berend Kerkhoff lachend weten. Dat was namelijk een foutje van de stukadoor. Die wilde zo’n twintig jaar geleden aan het kerkje aan de



De twee gebrandschilderde ramen, nu in het protestantse kerkje van Sint-Michielsgestel.

Schijndelseweg in Sint-Michielsgestel een relatiegeschenk achter laten. Niet wetende dat een dergelijk oog eigenlijk niet in het protestantse geloof thuishoort, zo vertelt de vrijwillige koster. Het is maar zo gelaten.

(...)

Na de Vrede van Münster in 1648 kregen de protestanten, in die tijd tien procent van de bevolking (althans in de toenmalige generaliteitslanden, waaronder Brabant viel, red. TN), alle katholieke kerken toegewezen. In de Franse tijd werd dat juist omgedraaid. Maar met een subsidie van Lodewijk Napoleon, die de protestanten gunstig gezind was, ontstonden in het begin van de negentiende eeuw protestantse kerken, gebouwd met de hulp van Rijkswaterstaat, vandaar de naam waterschapskerk.

(Bedoeld wordt hier natuurlijk “waterstaatskerk”, red. TN)

“De twee gebrandschilderde ramen zijn wat deze kerk speciaal maakt”, zegt de koster. Na een grote verbouwing werden in de kapel van Beekvliet rond 1957 twee ramen geplaatst door een Maastrichtse kunstenaar Frans Slijpen. “In de jaren tachtig stonden ze bij het grof vuil en wilde deze kerk de ramen hebben.” Mede omdat de protestantse pastorie in de Tweede Wereldoorlog als ontmoetingsplaats diende voor de gijzelaars die gevangen zaten op Beekvliet.

Bron: Brabants Dagblad, 01/11/2008, door Marieke von Berg,

In Tempora Nostra hebben we in het verleden uitgebreid aandacht besteed aan de opgezette-dierencollectie van W. Knippenberg. Veel van “zijn” beesten zijn na de ontmanteling van de diorama's op Beekvliet over Zuid-Nederland verspreid. In het onderstaande krantenbericht wordt nog verwezen naar de oorsprongen en de eindbestemming van de laatste marter.

De laatste marter van Brabant is nog steeds te zien

EINDHOVEN - In 1949 werd hij geschoten, de (voor zover bekend) laatste wilde boommarter van Brabant. Het bij jagers niet geliefde roofdier, als liefhebber van onder andere konijntjes een concurrent, sneuvelde in Schijndel. De marter werd opgezet en belandde in de vermaarde natuur- en vogelcollectie van het seminarie Beekvliet in Sint-Michielsgestel. Priester Willy Knippenberg had over die verzameling het beheer. Knippenberg was een groot kenner van vogels, zoogdieren, archeologie en volkskunde in Brabant. Hij overleed in 2005 in Nijmegen op 95-jarige leeftijd. De collectie Beekvliet ging in 1972, na de opheffing van het seminarie, over naar natuurmusea in Eindhoven, Tilburg, Oudenbosch en Maastricht.

Zo bleef ook de Schijndelse boommarter behouden. Hij is nog altijd te zien in het Milieu Educatie Centrum in Eindhoven

Bron: Brabants Dagblad, 28/01/2009

Peter-Paul Verbeek is een interview van februari 2009 erg positief over de wijze waarop hij op Beekvliet in zijn studiekeuze is begeleid en over de brede vorming die hij daar gekregen heeft. Naar aanleiding van zijn benoeming tot hoogleraar filosofie aan de UT had het Brabants Dagblad met hem een interview, waarvan we een gedeelte weergeven.

Beekvliet krijgt een pluim van de kersverse professor

BERLICUM/ENSCHEDÉ - Wat doet techniek met de samenleving?

Volgens professor dr. ir. Peter-Paul Verbeek (1970) heeft zij meer impact dan de meesten in eerste instantie denken. “Techniek vormt ons leven en stuurt deels ons gedrag. Wij zijn niet autonoom.”

Peter-Paul Verbeek, afkomstig uit Berlicum, is oud-leerling van het Gestelse gymnasium Beekvliet. Hij is onlangs benoemd tot hoogleraar Filosofie van Mens en Techniek aan de Universiteit Twente (UT) aan de faculteit Gedragwetenschappen. Pratend over zijn vak komt Verbeek tot de stelling dat een verkeersdrempel een bepaalde moraal afdwingt: je moet afremmen in een woonwijk. Verbeek:

“Ook apparaten en andere zaken kunnen meer dan een ding zijn. In het kader van het milieu hebben wij aan gedragsbeïnvloedende techniek gewerkt. Duurzaamheid zit ook in het gedrag dat techniek uitlokt. Een wasmachine moet gebruikers stimuleren het filter regelmatig schoon te maken en niet vaak de kleine wasjes te doen.”

(...)

Verbeek werkt vier dagen per week (‘in deze fase van mijn leven wil ik ook tijd hebben voor mijn kinderen’) en combineert zijn nieuwe functie met het directoraat van de masteropleiding Philosophy of Science, Technology and Society.

(...)

“Als middelbare scholier vond ik het al moeilijk kiezen tussen alfa en bèta. Het ongedeelde gymnasium Beekvliet in Sint Michielsgestel heeft mij enorm bij mijn studiekeuze geholpen. Ik kreeg een hele brede vorming. Door de goede mix van een stimulerende leeromgeving en veel buitenschoolse activiteiten.”

(...)

Zijn proefschrift en een daaropvolgend onderzoeksproject gaan - globaal gesteld - over het (ethische) vraagstuk van de grens tussen mens en techniek, de relatie tussen beide en de wederzijdse beïnvloeding.

(...)

“Menselijke waardigheid vind ik een belangrijk criterium. Om in te schatten wat een reëel toekomstbeeld kan zijn, moet je goed op de hoogte zijn van de nieuwe technologische ontwikkelingen. Om die zodanig te begeleiden, dat de verwevenheid van mens en technologie een wenselijke vorm krijgt.”

(...)

Bron: Brabants Dagblad 28 februari 2009, door onze correspondentie Will Bax



Peter-Paul Verbeek

Het bisdom Den Bosch heeft een documentaire samengesteld over de oprichter van het Bossche seminarie, de Tilburger Anthonius van Gils. Vanuit historisch oogpunt verdient de grondlegger van Beekvliet een vermelding in ons blad.

‘Maak de kerk los van de staat’

Hij hekelde de onderdrukking van katholieken, werd om zijn religieuze opvattingen verbannen en moest uiteindelijk naar veiliger oorden vluchten om zijn geloof in vrijheid te kunnen belijden. Priester en theoloog Anthonius van Gils (1758-1834) was iemand die uit eigen ervaring wist hoe belangrijk godsdienstvrijheid en de scheiding van kerk en staat zijn.

Ter gelegenheid van de herdenking van zijn 250ste geboortejaar bracht het Sint-Janscentrum in Den Bosch onlangs een dvd met een documentaire over zijn leven uit. Het seminarie eert hiermee zijn stichter Anthonius van Gils, die in 1798 de priesteropleiding van het bisdom Den Bosch oprichtte.

Anthonius van Gils, boerenzoon uit Tilburg, volgde de Latijnse school in Turnhout en studeerde aan de Katholieke Universiteit van Leuven. Daar onderscheidde hij zich zodanig dat hij het tot professor schopte en later werd benoemd tot vice-rector van de universiteit. Van Gils leefde in de woelige tijd van de Franse Revolutie en ondervond de schaduwzijde van de Franse overheersing aan den lijve. De overheid bemoeide zich met interne kerkelijke zaken, priesters moesten trouw aan de republiek zweren en de onderdrukking van godsdienst ging zelfs zover, dat kloosters en kerken werden gesloten en ook de Leuvense universiteit door de Fransen werd opgeheven.

In 1797 zag Van Gils geen andere uitweg meer dan naar het noorden te vluchten en kwam via Tilburg in Den Bosch terecht. Daar ontmoette hij de toenmalige vicaris Antonius van Alphen en nam hij het initiatief tot de oprichting van een eigen priesteropleiding in Den Bosch, aangezien de vorming van priesters in Leuven niet meer mogelijk was.

Het seminarie kwam onder zijn leiding tot bloei, al was de godsdienstvrijheid in Brabant slechts betrekkelijk. Eerst werd Van Alphen in ballingschap gestuurd en in 1812 trof Van Gils hetzelfde lot, nadat hij zich had verzet tegen een door de Fransen opgelegde bisschopsbenoeming. Hij werd gedwongen naar Dijon te vertrekken en kon pas twee jaar later dankzij de val van Napoleon terugkeren naar Den Bosch. Daar hervatte hij zijn werk en richtte hij in 1815 het seminarie Beekvliet in Sint Michielsgestel op.

(...)

De overtuiging die Van Gils destijds had, nl. dat de kerk en het seminarie zowel qua inhoudelijke opleiding als financieel onafhankelijk moesten zijn van staatsbemoeienis, geldt ook voor het eigen priesteropleiding van vandaag, aldus vicaris Schröder in hetzelfde artikel.

Bron: Brabants Dagblad, 11/04/2009, door Twan van Lierop

In NRC van april 2009 schreef de socioloog Felix van de Laar, oud-Beekvlieter en als redacteur en tekstschrijver werkzaam in Antwerpen, een ingezonden stuk over taalverandering. We geven het - met zijn toestemming - in zijn geheel weer.

In een interview op zijn site www.vandelaar.be geeft Felix ("Van oorsprong ben ik een Brabander") aan dat taal al op de middelbare school zijn belangstelling had. Wie denkt dat oud-gymnasiasten per definitie taalpuristen zijn en conservatief tegen elke taalvernieuwing strijden zijn vindt in Van de Laar een bewijs van het tegendeel.

Overigens liet Felix me ook nog weten dat reacties welkom zijn via vandelaar@pandora.be

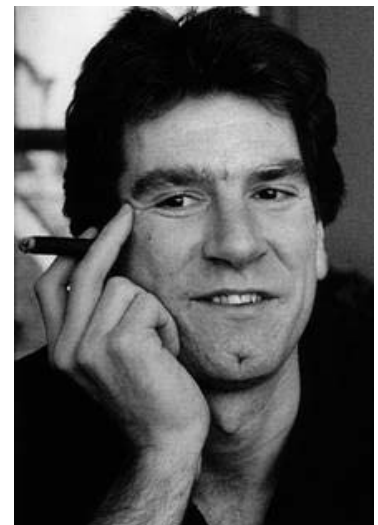
Ontdooi het Nederlands. "het meisje die" kan best.

Als maar liefst 83 procent van de eerstejaars studenten aan de Nederlandse universiteiten voor een taaltoets zakt (NRC Handelsblad, 14 april 2009) - moeten we ons dan niet eens in gemoede afvragen of er toevallig iets met de taal aan de hand is; een fenomeen dat méér is dan een "algemeen geaccepteerde taalslordigheid"?

Want we kunnen wel blijven denken dat "het meisje die" fout is, en "twee keer zo hoog dan" ook; we kunnen hardnekkig volhouden dat onze zelfstandige naamwoorden een vast woordgeslacht hebben en dat het belangrijk is dat je "onmiddellijk" met twee d's en twee l'en moet schrijven - maar dat zijn allemaal heel erg oude regels en voorschriften en misschien is het een illusie dat die nog lang standhouden.

Degenen die spelling aan taal gelijkstellen, vergissen zich natuurlijk sowieso. Het Groot Dictee van afgelopen jaar heeft genoegzaam bewezen dat de spelling van het Nederlands niet meer te leren is. Maar ook in het woordgebruik zijn verschuivingen gaande die de taaltoets bedenkelijk maken. Ken je pas Nederlands als je weet wat "malafide" is, en dat bij "bezwijken" het voorzetsel "aan" (en niet "door"?) hoort? Onze hele maatschappij en cultuur veranderen continu. Laat taal dat nou ook eens doen en behandel hem (haar?!?) niet als een heilige koe. Maak taalbeleid met de ogen open en ontdooi het Nederlands uit de staat waarin de "taalgeleerden" van de zeventiende eeuw hem bevroren hebben.

*Bron: NRC Handelsblad, *Opinie en debat*, zaterdag 18 april & zondag 19 april 2009.*



*Felix van de Laar
Tekstschrijver en redacteur,
Antwerpen*

Oud-Beekvlieter Winy Maas heeft als architect, tegelijk met de befaamde Jo Coenen, internationale erkenning, zelfs in de Verenigde Staten. Maar in zijn geboorteplaats Schijndel ging voor de tweede keer een ontwerp als “niet passend bij het dorp” de prullenbak in.

Amerikaanse eer voor architecten uit Nederland

Jo Coenen en Winy Maas erelid American Institute of Architects

ROTTERDAM / MAASTRICHT / SAN FRANCISCO -

De Nederlandse architecten Jo Coenen (Heerlen, 1949) en Winy Maas (Schijndel) zijn benoemd tot erelid van het Amerikaanse Institute of Architects (AIA). Zij ontvingen hun erelidmaatschap op 1 mei samen met zeven andere internationale architecten in de Grace-kathedraal in San Francisco. Het erelidmaatschap is speciaal voor architecten die niet de Amerikaanse nationaliteit hebben of in de Verenigde Staten wonen. Beide architecten behoren in Nederland tot de top van de architectuur en zijn ook internationaal bekend.

(...)

Winy Maas is een van de drie oprichters van het in 1990 begonnen architectenbureau MVRDV. Dit bureau werkt in de Verenigde Staten aan de overstromingsbestendige woningen voor de Lower Ninth Ward in New Orleans, die in augustus 2005 getroffen werd door de orkaan Katrina. De woningen zijn ontworpen in opdracht van Make It Right Foundation, een initiatief van Brad Pitt om de wederopbouw van New Orleans te stimuleren.

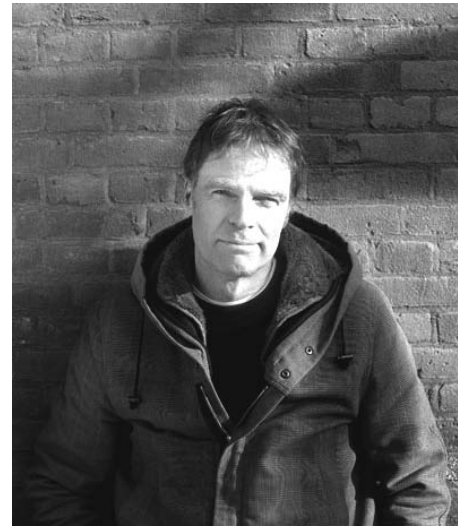
(...)

Bekende ontwerpen van Maas in Nederland zijn onder meer het Nederlandse paviljoen voor de wereldtentoonstelling in Hannover, het Flight Forum Business Park in Eindhoven (...)

Maas ontwierp voor de Markt in zijn geboorteplaats een gebouw in glas in de vorm van een langgevelboerderij. De critici vinden het moderne gebouw totaal niet passen bij de oude kern van Schijndel. Een profeet wordt in eigen land niet geëerd, moest de architect ervaren.

(...)

Bron: Brabants Dagblad, 6 mei 2009, door Mieske van Eck



Winy Maas

Beekvliet heeft de basis gelegd voor de ontwikkeling van o.a. bekwame musici, bouwkundigen, wetenschappers, kunstenaars en schrijvers, maar we komen ook sportieve coryfeeën tegen, zoals Jasper Waalkens. Het Brabants Dagblad had een uitvoerig interview met deze kersverse Willem II'er, waarbij uiteraard ook zijn Beekvliettijd ter sprake kwam. De nu twintigjarige Jasper heeft veel waardering voor de wijze waarop hij daar - ook ten behoeve van zijn sportcarrière - is gestimuleerd.

Waalkens hoopt zijn belofte waar te maken

EINDHOVEN - Steekpassjes door het hart van de vijandelijke verdediging; oplossingen bedenken waarbij het lijkt of de speler ogen in zijn achterhoofd heeft. Voor Jasper Waalkens (20) zijn de acties van Xavi en Iniesta altijd weer genieten. Dát niveau, daar droomt hij van.

In de jeugd was Waalkens een van de grootste talenten bij PSV. (...) Vorig jaar werd hij nog uitgeroepen tot de beste speler in de landelijke A-jeugd, maar bij PSV lukte het hem niet om door te breken.

(...)

Hoewel Waalkens een fijne tijd had bij PSV ("als 16-jarige meetrainen met de "grote jongens") en bij die club een contract kon krijgen, heeft hij toch gekozen voor een aanbod van Willem II.

(...)

Al jong zat Waalkens in het ritme van leren en trainen. Sommige spelers kunnen daar niet goed mee omgaan en haken af. De Schijndelnaar vindt niet echt dat hij het veel zwaarder heeft gehad dan leeftijdsgenoten. "Ik heb niet het gevoel dat ik veel heb gemist. (...) Ik heb ook gewoon mijn eigen school, het gymnasium, afgemaakt. Ik ben niet naar een speciale school voor sporters in Eindhoven gegaan. Mijn eigen school hielp me ook altijd waar ze konden en vanuit PSV kwam er altijd iemand mij ophalen voor de trainingen. Dat was dus goed te doen."

(...)

Bron: Brabants Dagblad, 19 mei 2009, door Joris van de Wier



Jasper Waalkens, hier nog in actie voor PSV

In 2008, het jaar van de cellist, won oud-Beekvlieter Steven Bourne (geboren 1988), de “Avond van de Jonge Musicus”. Daarna kwam hij in de finale van “Eurovisie Concours Young Musician of the Year. In de Margriet stond een portret van deze veelbelovende musicus.

“Tot mijn achttiende heb ik getwijfeld of ik verder wilde in de muziek”

Het winnen van die prijs bracht Steven Bourne onder meer aan tafel bij Pauw en Witteman waar iedereen meteen viel voor de spontane en goedlachse cellist. Steven begon op zijn zevende met de cello, een instrument dat hem het dichtst bij de bron van de muziek laat zijn.

(...)

Dat hij een talent wordt genoemd, vindt hij leuk, maar hij ziet ook de keerzijde. “Als je talent hebt, is het heel moeilijk om daar niet tevreden mee te zijn. Om te zeggen: “Ik heb dit en ik wil meer,” zeker als iedereen blij met je is. Het is een reden waardoor ik me niet zo snel heb ontwikkeld. “

Het perfectionisme is tekenend voor twintigjarige. “Tot mijn achttiende heb ik getwijfeld of ik verder wilde in de muziek. Ik heb me ook ingeschreven voor de studie rechten. (...)

Nu weet Steven het zeker: hij wil musicus zijn. “Ik zie het positief in.”

(...)

Zijn visie is de klassieke traditie in leven houden én groter maken. (...) Mijn doel is om zó muziek te maken dat mensen het begrijpen en ervan overtuigd zijn dat het mooie muziek is, zelfs bij moeilijke stukken.“

Bron: Margriet, 2 januari 2009



Steven Bourne, vorig jaar tijdens het Nationaal Cello Concours

Tot in de jaren zestig van de vorige eeuw was Beekvliet als “Bisschoppelijke Klein Seminarie” nog vooral een gymnasiale vooropleiding voor aanstaande priesters. In 1967 werd Groot-seminarie opgeheven. Enkele jaren later sloot Beekvliet als klein-seminarie. Daarmee waren de beide specifieke priesterinstituten ter ziele. (Ook) vanwege de toen heersende tijdgeest was de animo voor dat ambt tanende. Toch is op 6 juni van dit jaar een redelijk jonge oud-Beekvlieter (33) tot priester gewijd. Ruim aandacht was er voor hem in het regionaal verschijnende Brabants Centrum.

“Fascinatie voor een rijker leven”

Esschenaar Stefan Schevers wordt priester

“Hé, pastoor!”, galmt het wel eens op straat als Stefan Schevers voorbij komt. De Esschenaar wordt dan herkend aan zijn kenmerkende boordje, het symbool van een bijzondere keuze die hij na zijn studie theologie in Tilburg maakte. (...) Ik besepte al snel dat ik een rijker leven kon hebben door met de kerk op te trekken.

(...)

Na een opleiding aan gymnasium Beekvliet koos Schevers voor Tilburg, waar hij de opleiding psychologie na het propedeusejaar verruilde voor theologie. “Die studie gaf een beter antwoord op de vragen die ik had.” (...)

In Tilburg bleef Schevers een dorperling; hij wilde zelfs de stad tot dorp maken. “Het dorp is mijn passie geworden. Daarom heb ik altijd gepoogd het goede van het dorp naar de stad te brengen. Dat is een levenshouding geworden.”

In die stad kon hij aardig mee in het studentenleven. Als lid van studentenvereniging Plato maakte hij tal van feesten mee, hij had een vriendin. Maar er was behoefte aan meer. En dus richtte hij een katholieke studentenvereniging op, vernoemd naar Tilburgs eigen zalige, Peerke Donders. (...)

Na de afronding van zijn studie theologie koos Schevers voor de gang naar het Sint-Janscentrum, het seminarie van het bisdom Den Bosch. (...)

Pas op het seminarie merkte ik dat ik helemaal in die rijke traditie van de kerk kan opgaan. (...)

Ook de nieuwste plannen van de herindeling van de parochies hebben hem bereikt.

(...) “De nieuwe indeling straalt professionalisering uit. Meer samenwerking betekent meer collegialiteit en afscheid nemen van eenpitters, die te veel alleen moeten doen.”

(...)

Bron: Brabants Centrum, 28 mei 2009, door Marc Cleutjens



Stefan Schevers

Het is - oneerbiedig gezegd - een uitstervend ras. Ik doel op de generatie van priesters die nog op Beekvliet hun middelbare-schoolopleiding hebben gevolgd. De in Tilburg geboren Joop van Corven is een exemplum van die generatie en vierde op 23 mei zijn 50-jarig priesterfeest.

“Gewoon van elkaar houden...”

Joop van Corven vierde 50-jarig priesterfeest

(...) Joop van Corven komt in Tilburg ter wereld als zoon in een groot gezin. Vader Jan, die fabrieksarbeider is, en moeder Teun geven de kinderen een liefdevolle jeugd. “Zij hielden niet van flauwekul en verloren het belang van hun kinderen nooit uit het oog”. Zo is vader wat terughoudend als Joop op zeer jonge leeftijd zijn roeping tot het priesterschap voelt. Na de lagere school moet Joop eerst maar eens naar het lyceum in Tilburg gaan, om nog even na te kunnen denken over die zo bijzondere maar ook zware keuze. De roeping verstomt echter niet en in 1948 maakt Joop de overstap naar Klein Seminarie Beekvliet in Sint-Michielsgestel. Na het behalen van zijn diploma gaat het verder naar Haaren, naar het Groot Seminarie, waarna op 23 mei 1959 de priesterwijding volgt.



Joop van Corven

Het werk kan beginnen. Joop van Corven ziet zijn priesterschap als hét middel om voor de mensen iets te kunnen doen en iets te kunnen betekenen. Hij kan al snel als kapelaan beginnen in Diessen (...) In augustus 1961 vertrekt hij naar Schijndel (...) In 1965 wordt hij overgeplaatst naar het Instituut voor Doven in Sint-Michielsgestel om er godsdienstlessen en pastorale zorg te geven. (...)

(...) Temidden van zijn diverse aanstellingen en opdrachten krijgt Pastoor van Corven de gelegenheid een “werkpauze” in te lassen om opnieuw de theologische studie op te nemen. Dit doet hij in Rome, waar hij zich verdiept in de fundamenteën van niet alleen het katholieke geloof, maar ook in die van andere religies zoals hindoeïsme en boeddhisme. Daar maakt hij ook nieuwe vrienden, Nederlandse collega-priesters. Maar ook komt hij in contact met priesterstudenten uit India, die een belangrijke rol zullen gaan spelen bij zijn belangstelling voor India.

Zijn omzwervingen, waaronder nog een 8-tal jaren in Heeze op het Epileptisch Centrum Kempenhaege, brengen hem uiteindelijk weer terug naar Sint-Michielsgestel. Hij werkt

weer als pastoor op het Instituut voor Doven, wanneer hij in maart 1994 wordt gevraagd pastoor Fasol van de H. Michaëlparochie op te volgen. Hij voelt zich in deze parochie als een vis in het water en geniet van het contact met de mensen. (...) Deze herderlijke instelling zorgt ervoor dat zijn pensionering in 1998 er slechts eentje op papier is. Pastoor Emeritus van Corven houdt een volle agenda, waarin diensten op bejaardencentra, uitvaarten, speciale huwelijksmissen nog altijd veel tijd innemen. Op zijn 75e verjaardag besluit hij “er nu toch echt mee te stoppen” en zich alleen nog te richten op zijn inspanningen als “Father Joop” in India.

Op uitnodiging van zijn Indiase vrienden brengt Joop van Corven in 1979 een bezoek aan India, waar hij 2 maanden rondreist. Daar wordt hij gegrepen door de projecten die hij er ziet. (...) En hij gaat er zich mee bemoeien. De eerstvolgende keer dat zijn werk het toelaat vertrekt hij weer naar India. Met koffers vol kleren en Legosteentjes. Maar ook komt er geld. Bij zijn 25-jarig priesterfeest ontvangt hij 40.000 gulden, die hij onderbrengt in een stichting.

De stichting noemt hij “Stichting Jan Teun”, genoemd naar vader Jan en moeder Teun. Zijn ouders die, zonder over enig geld te beschikken, altijd bereid waren anderen te helpen en naastenliefde hoog in het vaandel hadden staan. Ook de opbrengst van zijn recentelijk verkochte huis gaat naar de Stichting, die projecten in India en inmiddels ook in Malawi zal ondersteunen. (...)

Ook Pastoor Joop van Corven ziet hoe in de hedendaagse westerse maatschappij kerk en religie terrein verliezen. “Wetenschap en kennis maken de mensen kritischer. Ze geloven niet alles meer wat hen wordt voorgeschoteld in de Bijbel of catechismus.” Hij doet er niet moeilijk over en vertelt de mensen: “Gewoon van elkaar houden. Dan doe je het goed. Dat is waar het op aarde om draait. Voor sommige mensen is het moeilijk om in iets te geloven wat je niet kunt zien en wat je niet begrijpt. Geloof daarom maar in je medemensen en hou van elkaar.”

Bron: De Brug, 23 mei 2009, door Monique Doorakkers

In juni en juli hield Johan Verwiel, oud-Beekvlieter, samen met zijn vrouw Lia Luyben en nog drie andere schilders een expositie van hun mandala's onder de titel "De magie van de cirkel" in het gemeentehuis van Hilvarenbeek.

In het "Goirles Belang" stond op 24 juni een uitvoerig interview met de beide exposanten. Wij willen een deel belichten van verhaal van Johan, een man met vele eigenschappen.

Een magisch schildersduo aan de Leij

(...) Johan heeft de passie van het mandala schilderen van Lia overgenomen.

"Het vereist veel geduld en het is precisiewerk. (...) de mandala's roepen verrassende beelden op, 't neemt je helemaal in beslag. Een cirkelvorm biedt veiligheid, hij stuwt je als het ware naar het middelpunt, het is een oervorm die mensen aanspreekt als een natuurverschijnsel." (...)

Maar Johan doet nog veel meer. Hij is bijzonder ambtenaar van de burgerlijke stand (BABS), koorzanger (...) in de St. Janskerk, columnist (...) en vrijwilliger bij het verpleegtehuis St. Elisabeth (zorg voor de dieren). En hij sprak (25 jaar lang) leesboeken voor blinden in. (...) "Dat deed ik in de blindenbibliotheek in Tilburg. Als een van de boeken noemt hij "De weg naar de vrijheid", een autobiografie van Nelson Mandela. "Dat boek bevat 500 pagina's. Daar heb ik een jaar over gedaan. Jammer genoeg houdt het op. Alle zeven voorleesstudio's in Nederland worden opgeheven. Het werk wordt overgenomen door professionals." (...)

(...) Johan houdt al 35 jaar kippen. Hij is sinds kort weer lid van de Eerste Tilburgse Hoenderclub. Deze club wil speciale rassen in ere houden. (...)

Tenor Johan zingt in wat hij noemt "het rouw- en trouwkoor"(...) Hij begon zijn zangcarrière op het seminarie Beekvliet in St. Michielsgestel. "Ik zat daar op kostschool en leerde daar Gregoriaans zingen. We moesten elke dag naar de kerk. Je bent nu een "uitstervende diersoort" als je nog Gregoriaans kunt zingen."

Johan heeft sinds 2005 (...) 71 huwelijken gesloten. "Ik vind dit een prachtig beroep. Ik heb altijd een voorgesprek met de aanstaande echtelieden om samen te bepalen hoe de ceremonie moet verlopen. Ik houd van een toespraak op de personen toegesneden."

(...)

Omdat het tekenen nu eenmaal in de genen zit, vermelden Lia en Johan ook nog dat ze, gefiguurzaagde en beschilderde, houten geboortepuzzels maken. (...) Johan maakt puzzels van diverse dieren.

(...)

Bron: Goirles Belang, nr. 26 woensdag 24 juni 2009, door Jan Loenen

Op 3 april 2009 overleed na een lange ziekteperiode Jan van Wetten, jarenlang muziekdocent op Beekvliet. Het Brabants Dagblad publiceerde een herinnering aan deze musicus. En omdat Jan ook een (muzikale) oud-leerling van Beekvliet was, willen we deze rubriek met de publicatie van dit In Memoriam als een waardig eerbetoon aan hem besluiten.

In memoriam Jan van Wetten

‘Muziek, dan ben ik erbij’

Als er iets moois of belangrijks op het gebied van muziek in de regio was, hoorde je niet zelden zijn naam. Jan van Wetten was er dan als de kippen bij. Deze muziekleraar van het Beekvlietgymnasium (...) had één grote passie. En dat was muziek.

(...)

Muziek liefhebbers in Boxtel en Sint-Michielsgestel herinneren hem als een warm mens die energiek, enthousiast en vol toewijding leerlingen al muzikles gaf toen er nog geen muziekmethoden op de markt waren. Zijn motto was altijd: ‘Je moet niet gaan rammen met klassiek’ in het onderwijs. Daarom knutselde hij liefst in de beginjaren zelf zijn muzieklessen voor het Beekvlietgymnasium in elkaar.

Meer dan 25 jaar gaf hij daar les. En speciaal waren de schoolmusicals, waarvoor hij natuurlijk de muziek verzorgde. (...)

Ondertussen zat Jan van Wetten ook niet stil in zijn vrije tijd. De klarinettist en fervent jazzliefhebber was ook dirigent van liefst drie koren. Hij had het Sint Petruskoor in Boxtel onder zijn hoede, maar ook Cecilia en in Sint-Michielsgestel het Gestels Gemengd Koor. Vooral zijn enthousiasme met alle koorleden, in tijden dat de kerk behoorlijk leegliep, maakte dat de koren een geheel nieuw elan kregen en zelfs via de radio weer te horen waren.

Bron: Brabants Dagblad, 7 april 2009

Peter van Overbruggen

Graag worden we door u als lezers geattendeerd op nieuws dat over oud-Beekvlieters in de pers verschijnt, op welke manier dan ook, in interviews, eigen publicaties, boekbesprekingen, enzovoort. De redactie zal per situatie beoordelen welke informatie uit de desbetreffende publicatie kan worden geplaatst als leesvoer voor onze doelgroep. Wat de relatie met Beekvliet betreft; daarover kan de lezer, voorzover die bekend is met de besproken persoon en zijn of haar gedachtegoed, zelf oordelen.

Een oude Beekvliettraditie

Jan van Bakel, de sribent van de onderstaande filosofische bespiegeling, had na zijn tweede bijdrage (zie vorige uitgave) aan Tempora Nostra, met een interval van twaalfjaar volgend op zijn eerste uit 1997, verzekerd dat het ook onverbiddelijk zijn laatste zou zijn. Niet lang na de publicatie wees hij echter op een eerder door hem geschreven opstel, getiteld Actiones. Dit duidelijk aan Beekvliet gerelateerde stuk had hij al op 7 januari 2002 op zijn mooie website (janvanbakel.nl) geplaatst als een van de vele door hem zo genoemde Entr'actes. Hij vroeg zich af of dat "geen mooi stukje zou kunnen zijn om een keer in Nunc Meminisse te worden geplaatst?"
Dat gebeurt hieronder.

ACTIONES....

Door Jan van Bakel

U weet maar half wat er gebeurde kort voordat u zelf op de wereld rondliep. Wij zaten daar op het Klein Seminarie Beekvliet in St.-Michielsgestel, kort voordat Anton van Duinkerken daar zat - die er De Wuivende schreef - en Simon Vestdijk - die er De Glanzende Kiemcel ontwierp -. Wij stonden 's morgens vroeg op, braken het ijs in onze lampetkan, wasten ons enigszins, gebruikten daarna een nauwlettend tevoren gereserveerde beker water voor het tandenpoetsen en gingen in silentio naar beneden om de vroegmis bij te wonen. En daarna volgden wij de lessen. Wij baden bij de aanvang dat onvergetelijke Actiones en het ging zo:

**Actiones nostras quaesumus Domine
aspirando praeveni et adiuuando prosequere,
ut cuncta nostra oratio et operatio
a te semper incipiat
et per te coepta finiatur.
Per Christum Dominum nostrum.**

Gaat u even met mij na wat hier gezegd, ja gebeden werd. Onze handelingen, onze daden - alles wat wij doen in de voortdurende overweging dat het werken zijn voor Uw aangezicht - wij smeken U Heer, voorkom ze met Uw inblazingen, dat wil zeggen: zorg dat Uw inblazing er is vóórdat wij ze verrichten, overtuigd als wij zijn dat wij ze niet zouden kunnen verrichten als Gij ons niet met Uw inspiratie zoudt zijn vóór geweest. En begeleid ze met Uw hulpe. Opdat al wat wij bidden en doen van U zijn beginsel neme en, eenmaal door U in gang gezet, door U moge voltooid worden.



De grote studiezaal voor de klassen 2 tot en met 5 van het klein seminarie, beter bekend als de Valkbouw.

Door Christus onze Heer. Zulke teksten, en vooral de dagelijks meermalen herhaalde vrome uitbidding ervan, vestigde in ons de diepe grondpatronen van het ingekeerde, godsdienstige, deugdzaam leven. En wat waren dan die handelingen zoal? Wij lazen de zinnen in ons Griekse themaboek, bijvoorbeeld deze : In de aarde en op de aarde is een menigte van nuttige dingen. En we vertaalden dat tot - bijvoorbeeld, zoals ik - En tei gei kai huper tèss gèss plèèthos chrèmatoon lusiteloon estin. Andere jongens hoorde ik in de les andere vertalingen voorlezen uit hun huiswerkschrift en die waren ook goed. Maar de mijne was ook niet fout. En nadat de vertalingen waren gecorrigeerd en gehomologeerd zouden wij die dezelfde dag nog in de avondstudie van buiten leren. Zodat ik in staat ben u daarover tot in alle detail vandaag nog naar waarheid te berichten.

Dat Actiones - want zo werd het gebed genoemd - was natuurlijk in eerste instantie de afspiegeling van een religieuze overtuiging, maar als je erover nadent wordt het moeilijk een scherpe grens te trekken tussen zulk een overtuiging en een seculiere levensfilosofie. Het minste dat we kunnen vaststellen is dat de religieuze wereld waarin het gebed zijn vorm vond, gevuld was met aanwaaiingen uit filosofische gewesten. Daarom kun je, ook al heb je de religie allang verlaten, toch veel van zijn inhoud

behouden. Bij voorbeeld de achterliggende gedachte dat het handelen van de mens niet zomaar zijn grond vindt in direct beschikbare vrije en rationele keuzes. Dat ons handelen inspiratie van elders behoeft om überhaupt gestalte te kunnen krijgen is niet een typisch religieus of godsdienstig idee en zo wordt het in het gebed ook geenszins voorgesteld. De bede vraagt om goddelijke inspiratie voor en vóór het handelen, waardoor vervolgens onze goede keuze tot stand komt. De vraag zou ondenkbaar zijn als het handelen zonder aandrif van elders mogelijk was. Hadden wij de vrije, autonome keuze, dan kon je beter vragen : weerhoud ons van kwalijke handelingen. Maar ook zulk doen en laten is volgens dezelfde religie die het Actiones voortbracht toe te schrijven aan inblazing, thans evenwel van den boze. Het Onze Vader maakt het allemaal wat moeilijker door aan God ook misleiding toe te denken, minstens bij suppositie: Leid ons niet in verzoeking.

Ik denk dat de filosofische gedachte volgens welke het menselijk handelen een ondoorgrondelijk verschijnsel is dat zijn eigen wegen gaat, binnen de christelijke religie - christelijk moeten we het besproken gebed natuurlijk noemen, hoewel alleen de slotformule strikt genomen zo mag heten - is blijven bestaan. Van kerstening van die gedachte zelf valt niet te spreken. Alleen de vreemde oorzaak van kwalijken huize wordt vervangen door een goddelijke inblazing. Dat het handelen van elders is en ons als persoon en verantwoordelijk wezen feitelijk transcendeert blijft staan als een huis. Zo valt te begrijpen hoe troostrijk het bidden van het Actiones was. Het was de uitdrukking van de veilige beschutting van de zondige mens temidden van de Goddelijke inwaaisels die hem voor ellende en zonde behoedden en hem de goede weg deden bewandelen. Ook die van Griekse thema's, juiste vertalingen en hun definitieve memorisaties.

Jan van Bakel, 7 januari 2002
www.janvanbakel.nl

Malawi, om nooit te vergeten

Alweer 5 maanden geleden vertrok ik op een reis die zo veel indruk op me gemaakt geeft dat ik hem nooit zal vergeten. Ik ben Ivy-Roos van Osch, 15 jaar oud en ik zit op Gymnasium Beekvliet, volgend jaar klas 5. Op dinsdag 27 februari vertrok ik samen met 59 leerlingen van andere scholen naar Malawi.

De eerste indrukken

Vol spanning ging ik op weg. Wat zou me te wachten staan? Na een lange vliegreis reden we dan eindelijk door dat prachtige Malawi. Ik keek mijn ogen uit. Al die mensen die langs de weg liepen of fietsten. De vrouwen met grote pakketten op hun hoofd. En alles was groen, echt alles. Hoe kan het toch dat zo'n vruchtbaar land zo arm kan zijn? Want Malawi is een van de armste landen ter wereld. 42% van de bevolking leeft onder de armoedegrens van 1 dollar per dag.

Interaction

In Malawi is onderwijs vaak slecht. Toch hebben we ook goede scholen gezien. We zijn op een beroepsopleiding en een middelbare school voor meisjes geweest waar goed onderwijs werd gegeven. De interactie met deze jongeren was fantastisch. Shocking



Ivy-Roos van Osch

Maar toen kwam het, de schok. Na twee dagen doorgebracht te hebben op goede scholen, kwamen we op een project voor straatkinderen. Deze kinderen zijn van de straat geplukt en krijgen daar onderdak, voedsel en onderwijs. De verhalen van de kinderen over wat ze meegemaakt hebben op straat zijn ongelooflijk schokkend. Maar ondanks alles wat ze meegemaakt hebben zijn ze zo vrolijk. Ze zijn blij met wat ze hebben, daar zouden wij nog een hoop van kunnen leren.

Oneerlijk

Op maandag gingen we het basisonderwijs bekijken. Een school met 2532 leerlingen onder hoede van 24 leraren. Leraren staan voor klassen met 200 leerlingen. Al deze kinderen gaan wel naar school, maar steken zo weinig op door gebrek aan leraren en schoolspullen. Vanaf groep 6 krijgen de leerlingen les in het Engels. Maar dan spreken ze nog helemaal geen Engels. Dus hoe kun je dan verwachten dat ze iets opsteken van de les?

Die middag vertrokken we in groepjes van 5 op huisbezoek. Een leerlinge van de basisschool liet ons haar huis zien. Het voelt zo ontzettend oneerlijk als je beseft dat zij met 6 mensen in een huis wonen dat kleiner is dan jouw slaapkamer.

School is belangrijk

De laatste twee dagen hebben we met jongeren over aids gepraat en een gevangenis-school bezocht. Praten over aids is ontzettend raar. De jongeren en de leraar lieten het overkomen alsof aids niet zo'n groot probleem is in Malawi. Maar wij weten wel beter: 1 op de 7 mensen die seksueel actief zijn in Malawi is besmet met HIV. Het probleem is enorm.

De laatste volle dag in Malawi bezochten we een gevangenis-school. Jongens zijn uit normale gevangenissen gehaald en krijgen hier onderwijs en sociale trainingen, zodat ze straks weer terug kunnen keren in de maatschappij. Deze jongens komen bijna allemaal van de straat en hebben vreselijke dingen meegemaakt.

Actie

Na zo'n reis besef je echt hoe blij je moet zijn met alles wat je hier hebt. Met het onderwijs en de kansen die je hier krijgt. Het belangrijkste hier terug in Nederland is om deze bewustwording over te brengen op mensen hier. Op school hebben we actie gevoerd (met een totaalopbrengst van €16.356,26!) en dat is nodig. Want wij kunnen iets doen. Alle kindjes die ik heb gezien, alle jongeren waarmee ik heb gepraat. Ze hebben ons allemaal nodig. Want ieder kind heeft recht op onderwijs!

Ivy-Roos van Osch

Verslag Jaarvergadering NMI 2 juni 2009

Het verslag van de jaarvergadering van 10 juni 2008 werd ongewijzigd vastgesteld. Het jaar 2008 werd afgesloten met een batig saldo van € 2700. Hier staan nog wel voor circa € 1000. rekeningen tegenover over 2008 die in 2009 betaald zijn. Het aantal leden bedroeg op 1 januari 570.

Op de Jaarvergadering namen we afscheid van Benedicte Sam die vanaf 2003 haar beste krachten aan het bestuur gegeven heeft. Als nieuwe bestuursleden werden benoemd Patrick van Aarle (1987) en Martijn van Hulten (1986).

Het bestuur is nu als volgt samengesteld: Sjef Smolders, waarnemend voorzitter, Babs Donders, secretaris, Kees Quinten, penningmeester, Patrick van Aarle, Thijs Braam, Francis Dix, Lia Huijberts, Martijn van Hulten, lid.

De voorbereidingen voor de reünie tijdens het 195-jarig bestaan van Beekvliet zijn in gang gezet. Als voorlopige datum is zaterdag 2 oktober 2010 gereserveerd, met een middagprogramma op Beekvliet en een feestavond in de Huif. Wil je meedenken over de organisatie van het programma van de reünie, neem dan even contact op met k.quinten@gymnasiumbeekvliet.nl Vele handen maken licht werk. En we hebben vele handen nodig: voor het bedenken van activiteiten, het controleren van de adresgegevens, het organiseren van de aanmelding, het verwerken van de inschrijvingen, enz.

Kees Quinten

Oproep

De eerste bijeenkomst van de werkgroep Reünie is op 6 oktober om 20.00 uur op Beekvliet. Je bent van harte welkom.

Nogmaals even voorstellen

De trouwe lezers van *Tempora Nostra* zullen, indien gezegend met een zeer goed geheugen, zich wellicht afvragen of ze al niet eerder een voorstel-artikeltje van mijn hand hebben gelezen. En gelijk hebben ze: in de editie van september 2003 heb ik mijn verleden sinds mijn Beekvliettijd al beschreven, toentertijd vanwege mijn terugkeer naar Beekvliet. Inmiddels is dat zes jaar geleden en heb ik het derhalve al die tijd weten vol te houden als docent natuurkunde. De reden van dit artikeltje is dan ook een andere.

Eigenlijk was het natuurlijk niet verwonderlijk dat Kees Quinten mij enige tijd geleden benaderde of ik lid wilde worden van het bestuur van de Beekvliet-‘alumnivereniging’ *Nunc Meminisse Iuvat*. “Ik ga er zelf over een paar jaar mee ophouden en jij leek me een prima opvolger, omdat je docent en tevens oud-leerling bent. Dus denk er maar een weekendje over na en zeg dan maar ‘ja’”, aldus Kees, mij feitelijk geen enkele keuze latend. Nou ja, ik had het er zelf ook naar gemaakt: bij de vorige reünie (2005) heb ik al geassisteerd bij de dagorganisatie en in het voortraject bij het vinden van adressen van mijn eigen jaarlaag; bovendien had ik net 6,5 jaar bestuurslidmaatschap van de alumnivereniging van mijn TU natuurkundeopleiding achter de rug. Kortom: voldoende affiniteit met de reünistenvereniging aanwezig.

Aldus geschiedde: met ingang van juni ben ik officieel toetreden tot het bestuur van NMI, in eerste instantie als algemeen lid van het bestuur, in de toekomst – als Kees het na vele jaren voor gezien houdt – als contactpersoon naar de schoolleiding.



En om het voorstellen dan maar even compleet te maken: inmiddels ben ik 34 jaar (hmm... die 28 in het artikeltje zes jaar geleden stond toch wat leuker...), woonachtig in Eindhoven, reeds 6 jaar docent natuurkunde op Beekvliet, nog steeds tot mijn grote genoegen (en hopelijk ook dat van de leerlingen...). En vanaf nu zal ik me dus ook met NMI-zaken bezig houden, te beginnen met de aanstaande reünie (oktober 2010) ter ere van het 195-jarig bestaan van Beekvliet. Hopelijk allemaal tot ziens op reünie!

Patrick van Aarle (1993)

Personalia

Getrouwd

Op 23 mei zijn Susanne Klawer (1998) en Joris van Winsen getrouwd.

Geboren

Op 23 januari is geboren Ella, dochter van Janneke van Genugten (1986) en Bas Wintjes.

Op 9 april is geboren Isabelle Nakibinge, dochter van Josefien van Olmen (1992) en Ddungu Charles.

Op 19 april is geboren Emma, dochter van Pieter-Paul Nabben (1984) en Elisabeth Rehbock.

Overleden

Op 27 december 2008 is Marc van Zandvoort (1981) overleden.

Op 3 april is op 58 jarige leeftijd Jan van Wetten (1969) overleden. Jan was sinds 1975 verbonden aan Gymnasium Beekvliet als docent muziek.

Op 3 april is op 91 jarige leeftijd overleden emeritus pastoor Herman de Beer, bouwpastoor van de Maria Reginakerk in Boxtel.

Op 18 april is overleden Piet Wijnen (1965) directeur Bestuurszaken van de gemeente Den Bosch.

Op 23 juni is op 83 jarige leeftijd Willemien Wessels overleden. Zij was van 1977 tot 1987 als docente Nederlands aan Gymnasium Beekvliet verbonden.

Afgestudeerd

Op 5 maart is Arjen Kieskamp (2001) afgestudeerd als ingenieur aan de faculteit Lucht- en Ruimtevaarttechniek van de TU Delft.

In april is Linda van der Steen (2003) geslaagd voor HBO Pedagogiek aan de Hogeschool Arnhem Nijmegen.

Op 28 april is Jessie van Genugten (2002) cum laude afgestudeerd in de Geneeskunde aan de Universiteit Maastricht.

In mei is Floris Rooijmans (2003) cum laude afgestudeerd in Bedrijfscommunicatie aan de Radboud Universiteit Nijmegen.

In juli is Serge Muller (2003) geslaagd voor HBO commerciële economie aan de Hogeschool Arnhem Nijmegen.

Op 3 juli is Robbert Hover (2003) cum laude afgestudeerd als tandarts aan de Radboud Universiteit Nijmegen. Robbert gaat zich specialiseren in de Mondziekten, Kaak- en Aangezichts chirurgie. Dit betekent een opleiding geneeskunde (verkort in 4 jaar), waarna een specialisatietraject van 4 jaar volgt.

Op 9 juli is Maike van Sprang (2005) geslaagd voor de opleiding Fysiotherapie in Breda.

Gert Kwekkeboom (2002) studeerde in augustus af in Bouwkunde, richting architectuur aan de TU Eindhoven. Daarnaast is hij geselecteerd om een kunstwerk te maken voor de wijk de Bunders in zijn voormalige woonplaats Oisterwijk in het kader van het project "KunstwerkT".

Ingrid de Keijzer (2003) is afgestudeerd in biologie aan de Radboud Universiteit Nijmegen.

Laura Govers (2003) is afgestudeerd in rechten aan de Universiteit Tilburg.

Roel van Kampen (1996) is afgestudeerd als internist in Maastricht.

Aan de TU Eindhoven zijn de volgende oud-leerlingen geslaagd:

Hilke van Nassau (2002) Ingenieursdiploma, Industrial Design B.

Imke Schouten (2003) Ingenieursdiploma, Industrial Design B.

Remco van der Gaag (2003) Ingenieursdiploma Bouwkunde.

Bart van der Aar (2007) Bachelor Diploma Werktuigbouwkunde.

Joep van Dun (2006) Bachelor Diploma Technische Bedrijfskunde.

Joost van Pinxten (2005) Bachelor Diploma Elektrotechniek.

Luuk van Schijndel (2006) Bachelor Diploma Scheikundige Technologie.

Luuk Lathouwers (2005) Bachelor Diploma Werktuigbouwkunde.

Marco van der Spank (2006) Bachelor Diploma Bouwkunde.

Perry Visser (2006) Bachelor Diploma Scheikundige Technologie.

Pieter van de Werdt (2006) Bachelor Diploma Bouwkunde.

Roel Peeters (2001) Bachelor Diploma Technische Bedrijfskunde (afbouw).
Floris van den Biggelaar (2000) Master Diploma Architecture, Building and Planning.
Karin Smolders (2002) Master Diploma Human-Technology Interaction.
Merel Mes (2001) Master Diploma Sustainable Energy Technology.
Klaas Jong (2001) Master Diploma Architecture, Building and Planning.

Gepromoveerd

Op 1 juli is Carola Damen (1996) gepromoveerd aan de Universiteit Utrecht tot doctor in de Farmacie op een proefschrift getiteld “Bioanalysis of vinca-alkaloids and monoclonal antibodies”.

Op 10 juli is Camiel Boon (1998) cum laude gepromoveerd aan de Radboud Universiteit Nijmegen tot doctor in de geneeskunde op een proefschrift getiteld “Hereditary retinal disease”.

Jubileum

Op 23 mei was Joop van de Corven, emeritus pastoor van Sint-Michielsgestel, 50 jaar priester.

Op 23 mei was Wim Muskens, emeritus pastoor van Haaren, 50 jaar priester.

Op 31 mei was Cor Mennen, pastoor in Oss, 40 jaar priester.

Wijding

Op 6 juni is Stefan Schevers (1994) in de Sint Jans Kathedraal tot priester gewijd.

Afscheid

Andre Kockelmans, sinds 1986 als docent economie aan Gymnasium Beekvliet verbonden, gaat de school verlaten. Hij gaat volledig op het Sint Jans Lyceum werken.

Expositie

Menno Kroezen (2002) exposeert van 26 juni tot en met 5 juli tijdens de Royal College of Art Show in Londen. In de expositie presenteert hij “Touch Turn”, een innovatief kookstelsel ontworpen voor mensen met een visuele handicap. “Touch Turn” is het resultaat van zijn afstudeerproject aan de faculteit “Industrial Design Engineering”, een postdoctorale opleiding aan het Royal College of Art in samenwerking met Imperial College London. Het project is genomineerd voor de Helen Hamlyn Design Awards 2009.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen, liefst in Word, kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in december 2009. De kopij daarvoor dient voor 31 oktober 2009 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Kees Quinten (1967), Jan Lurinks (1952), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Mirjan Boot – de Werd (1988) en Gerard Staals.

Redactieadres:

Tempora Nostra, p/a Tjeu van Ras, Kerkakkers 9, 5411 TN Zeeland.

e-mail: tjeuvanras@hetnet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid, Ruwenbergstraat 12a Sint-Michielsgestel
Oplage: 750



Antwoordcoupon

- Ik ben verhuisd naar onderstaand adres:
- Ik wil lid worden en machtig Nunc Meminisse Iuvat:

Machtiging

Ondergetekende verleent hierbij tot wederopzegging machtiging aan:
Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat om per jaar een bedrag van
€12,50 af te schrijven van Bankrekening: _____ of
Postrekening: _____ ten name van:

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Telefoon: _____ Examenjaar: _____

Studierichting: _____ Beroep: _____

Wegens contributie NMI

Datum

Plaats

Handtekening

Opsturen naar: Penningmeester Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA Sint-Michielsgestel

